

บทที่ 8

กระบวนการ แนวคิด และเจตคติของลัทธินาฏยประดิษฐ์ สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของสรวุฒิ สำเนียงดี

การศึกษาในด้านกระบวนการ แนวคิด และเจตคติของลัทธินาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในที่นี้ หมายถึง การวิเคราะห์หาค้นคว้าถึงขั้นตอนที่ใช้ในการออกแบบท่าเต้นรำ และยังเป็นการศึกษาถึงแนวคิดที่มีต่อนาฏยประดิษฐ์ในแต่ละชุดการแสดง วิธีการเก็บข้อมูลหลักจะได้มาจากการสัมภาษณ์นักนาฏยประดิษฐ์ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา ร่วมกับการเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการทางด้านศิลปะการแสดง นาฏยศิลป์ และกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง

การวิเคราะห์วิจัยในประเด็นดังกล่าวทำให้ทราบแก่นแท้ของลัทธินาฏยประดิษฐ์มากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยมากขึ้นอีกระดับหนึ่ง อีกทั้งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นหลักเกณฑ์อันสำคัญที่ส่งผลต่อลัทธินาฏยประดิษฐ์ และการเชื่อมต่อนขององค์ประกอบ โครงสร้าง กลวิธี และกลไกในการเคลื่อนไหวร่างกาย อีกทั้งยังทำให้การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องและตรงตามวัตถุประสงค์มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ สามารถสรุปเป็นสาระสำคัญได้ 7 หัวข้อใหญ่ ๆ ดังนี้

1. คุณสมบัตินาฏยประดิษฐ์ของสรวุฒิ สำเนียงดี
2. ศักยภาพนักแสดงในฐานะเชียร์ลีดเดอร์ของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ
3. ขั้นตอนและวิธีการคัดเลือกนักแสดงเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
4. แนวคิดและกระบวนการนาฏยประดิษฐ์ของสรวุฒิ สำเนียงดี
5. ที่มาของกระบวนการท่าและการดัดแปลงลีลาของสรวุฒิ สำเนียงดี
6. ระเบียบและมาตรฐานการฝึกหัดเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ
7. เจตคติต่อนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในประเทศไทย

คุณสมบัติทางภาษาศาสตร์ของสราวุฒิ สำเนียงดี

การสื่อสารของมนุษย์ในยุคแรกเริ่มจะใช้กิริยาท่าทางแทนภาษาพูดที่สามารถเข้าใจกันได้โดยง่าย ต่อมาเมื่อโลกเริ่มมีประชากรเพิ่มขึ้น ภาษาการสื่อสารเริ่มซับซ้อนขึ้น ความแตกต่างในด้านสังคมก็เริ่มมีมากขึ้นตามลำดับ จนในที่สุดแต่ละท้องถิ่นต่างมีภาษาที่ใช้เฉพาะในแต่ละชนชาติหรือแต่ละสาขาวิชา ในด้านศิลปะของการออกแบบท่าเต้นรำจะมีการเต้นรำเป็นเหมือนภาษาประจำศาสตร์ ซึ่งจะใช้ลีลาการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยแสดงข้อมูลข่าวสารกระจายไปยังผู้ชม นักนาฏยประดิษฐ์บางคนยังจำเป็นต้องใช้สื่อภาษาที่เป็นคำพูดเพื่อให้ง่ายแก่การเข้าใจ การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปะการแสดงและนาฏยศิลป์ก็มักจะมีที่มาที่ไปด้วยเสมอ

ฉะนั้นผู้วิจัยจึงมีทัศนะว่า การได้ล่วงรู้ถึงความคิดที่เป็นเบื้องหลังผลงานแต่ละชิ้นของนาฏยศิลป์ จะทำให้เกิดความเข้าใจและซาบซึ้งในผลงานได้ดีขึ้น การเขียนบางสิ่งบางอย่างหรือการอธิบายผลงานของนาฏยศิลป์โดยตัวศิลปินเองเป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก เพราะมีเรื่องราวที่เป็นเบื้องหลังของผลงานชิ้นนั้นอยู่น้อย และไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ โดยเฉพาะในเรื่องของอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความจำและประสบการณ์ที่ผ่านมา ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้วิจัยสามารถล่วงรู้ได้ถึงลำดับขั้นตอนในการคิดคำนึงถึงก่อนหรือหลังตามลำดับจนกระทั่งสำเร็จเสร็จสิ้นออกมาเป็นผลงานการแสดง

นักนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งหรือไม่ว่าจะเป็นนาฏยศิลป์สกุลอื่นแต่ละคนจะมีวิธีการออกแบบการแสดงที่แตกต่างกันไป บางคนใช้เวลาในการออกแบบเร็วกว่าอีกคนหนึ่ง แสดงว่าเขาเหล่านั้นมีความสามารถพิเศษในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นการแสดงได้อย่างรวดเร็ว ทั้งนี้อาจจะด้วยความจำเป็นที่มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาซ้อมที่มีอยู่น้อย หรืออาจจะมีความปัญหาในเรื่องอื่นอีกมากมาย ขึ้นอยู่กับวิธีการของแต่ละคนที่จะมีช่องทางซึ่งสามารถที่จะรู้ได้ด้วยตนเอง นาฏยศิลป์บางคนใช้เวลาในเรื่องความพิถีพิถันมากในการทำงาน จึงต้องมีเวลาซ้อมมากกว่าเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในเนื้องาน หรือนาฏยศิลป์บางคนใช้เวลาทำงานที่เกี่ยวกับการคิดประดิษฐ์ท่าเต้นรำอย่างใกล้ชิดกับนักแสดงที่สามารถไปด้วยกันได้ดีกับตัวเอง เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการก่อนจะออกแบบเป็นท่าเต้นรำที่สำเร็จและนำมาถ่ายทอดให้กับนักแสดงคนอื่น ๆ ในบางครั้งอาจมีการเก็บสะสมงานจากการซ้อมในแต่ละครั้ง คือเป็นการทดลองไปพร้อมกับสะสมสิ่งสำคัญที่จะนำไปสร้างเป็นผลงานชิ้นใหม่ขึ้นมา หรือแม้แต่นาฏยศิลป์บางคนจะคิดและออกแบบ

ทำเต็นท์ไว้ก่อน แล้วจึงนำดนตรีมาประกอบการแสดง หรือในบางคนจะมีการวางแผนให้นักแสดงได้ไปค้นคว้าเตรียมตัวมา ก่อนที่จะเริ่มการฝึกซ้อมอย่างจริงจัง เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีความเห็นว่า หนทางที่จะมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางของการเป็นนักนาฏยประดิษฐ์ ให้ประสบความสำเร็จมีอยู่หลายหลายทาง ส่วนใหญ่จะยอมรับกันว่าการออกแบบทำเต็นท์หนึ่ง ๆ นั้น เป็นวิธีการที่มาจากการเริ่มต้นจากภายในจิตใจ เช่น แรงบันดาลใจ ซึ่งจะมีผลกับลีลาการเคลื่อนไหวและพัฒนาต่อไปเพื่อให้บรรลุถึงจุดที่เกิดเป็นความงามในผลงานนาฏยศิลป์ชุดนั้น

จากที่ได้กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพยายามจะอธิบายความลึกซึ้งของนาฏยประดิษฐ์ในแบบฉบับของผู้วิจัย สิ่งสุดท้ายที่จะเป็นตัวกำหนดว่าผลงานนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมนมหาวิทยาลัยกรุงเทพภายใต้การออกแบบทำเต็นท์ของนายสรวิฑูฒิ มีหลักการและพื้นฐานใด คงจะหลีกเลี่ยงไม่พ้นการศึกษาถึงตัวตนของนาฏยศิลป์ การวิเคราะห์และสังเคราะห์ถึงคุณสมบัติหลักที่มีผลต่อการออกแบบทำเต็นท์ อันเป็นรากฐานที่สำคัญของการค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ โดยผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงคุณสมบัตินาฏยประดิษฐ์ของนายสรวิฑูฒิ สามารถสรุปเป็นสาระสำคัญทั้งสิ้น 7 ประการคือ

1. Observe and Apply หมายถึง นักนาฏยประดิษฐ์เป็นผู้ที่รู้จักสังเกตสิ่งรอบตัวและสามารถนำสิ่งนั้น ๆ มาปรับใช้กับผลงานนาฏยศิลป์ของตนเองได้อย่างเหมาะสม ดังเห็นได้จากการศึกษาจารีตและขนบของนาฏยศิลป์ตะวันตกในสกุลอื่น แล้วนำมาจัดแต่งและปรับประยุกต์ให้เหมาะสมกับลักษณะและศักยภาพของนักแสดงในทีมนมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

2. Enthusiastic and Modern หมายถึง เป็นผู้ใฝ่หาความรู้ใหม่ ๆ ให้กับตนเองเสมอทันต่อเหตุการณ์ที่เป็นปัจจุบัน รู้จักที่จะศึกษาศิลปวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อจะได้ทราบถึงความเป็นไปต่าง ๆ และนำมาสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ให้ออกมามีรูปแบบที่น่าสนใจและมีความเป็นสมัยใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง

3. Physiology Foundation หมายถึง เป็นผู้มีความรู้พื้นฐานด้านสรีระมาพอสมควร โดยนำมาเป็นพื้นฐานในการออกแบบนาฏยศิลป์เพื่อให้ง่ายต่อการกำกับและทราบถึงปัญหาด้านการเคลื่อนไหวร่างกายของนักแสดง นอกจากนี้นายสรวิฑูฒิยังเป็นผู้ถ่ายทอดลีลาท่าทางต่าง ๆ ให้กับนักแสดงด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ระบบของการทำงานเป็นไปอย่างง่ายดายขึ้น

4. **Resolute, Wise, and Intellectual** หมายถึง นักนาฏยประดิษฐ์เป็นผู้ที่มีความเฉียบคม ว่องไวต่อการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เพราะการสร้างสรรคผลงานนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเซียร์ลีดดิ้งออกมาในแต่ละครั้งย่อมมีปัญหาเกิดขึ้นได้ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่มีไหวพริบและสามารถควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีสติสัมปชัญญะ

5. **Coverage Performing Arts Competence** หมายถึง นักนาฏยประดิษฐ์เป็นผู้ที่มีความรู้ในด้านศิลปะการแสดงอย่างครอบคลุม เช่น

5.1 ทางด้านดนตรี เพื่อให้ทราบถึงอารมณ์ความรู้สึกของเพลงหรือจังหวะดนตรีที่นำมาประกอบทำทางนาฏยศิลป์และการแสดงโดยรวม โดยรู้จักแนวเพลงที่หลากหลายแบบ เพื่อนำมาใช้ในการแข่งขันเซียร์ลีดดิ้งได้อย่างเหมาะสมกับรูปแบบของนาฏยประดิษฐ์ที่กำหนดไว้

5.2 ทางด้านฉากและเสียง เพื่อให้ทราบถึงความเป็นไปได้ของพื้นที่ที่ใช้แข่งขัน ซึ่งทั้ง 2 สิ่งนี้ มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อนักแสดง เพราะบางพื้นที่ก็เป็นจุดที่ควรพึงระมัดระวัง ในทางด้านเสียงก็มีการตรวจสอบสภาพของการได้ยินบนเวทีได้เป็นอย่างดี เพราะเสียงเป็นส่วนสำคัญอีกประการหนึ่งต่ออารมณ์ในการแข่งขันเซียร์ลีดดิ้งทั้งของนักแสดงและผู้ชม

6. **Open-Minded** หมายถึง เป็นผู้ที่เปิดใจกว้าง อีกทั้งยังสามารถรับฟังปัญหาต่าง ๆ จากนักแสดงหรือผู้ร่วมงานฝ่ายอื่น ๆ เพื่อจะได้พัฒนาผลงานนาฏยศิลป์และการแสดงโดยรวมให้ดียิ่งขึ้น

7. **Outstanding** หมายถึง นักนาฏยประดิษฐ์เป็นผู้ออกแบบผลงานที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เพื่อให้เกิดการสร้างสรรคสิ่งใหม่ ๆ ต่อบทการเซียร์ลีดดิ้งของประเทศไทย จุดที่เน้นเป็นพิเศษคือ ในการสร้างผลงานตามทีตลาดต้องการ (Trend) อาจทำได้ในบางโอกาส แต่ศิลปะการแสดงเซียร์ลีดดิ้งที่ดีไม่ควรเกิดจากการลอกเลียนแบบหรือทำตามแบบเดิม อย่างน้อยนักนาฏยประดิษฐ์ควรมีการปรับปรุงตัวผลงานให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

อย่างไรก็ตาม คุณสมบัตินาฏยประดิษฐ์ที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ เป็นเพียงองค์ประกอบส่วนเล็กน้อยที่ปรากฏกับนายสรารุณี สำเนียงดี เหตุเพราะยังมีองค์ความรู้จากนาฏยศิลป์ในอีกจำนวนไม่น้อยที่แฝงเร้นอยู่ อีกทั้งยังเป็นกระบวนการความรู้ที่ส่งผลต่อแนวคิดและเจตคติของนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเซียร์ลีดดิ้ง ดังที่ผู้วิจัยจะได้อธิบายถึงรายละเอียดในส่วนถัดไป

ศักยภาพนักแสดงในฐานะเชียร์ลีดเดอร์ของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

กว่าครึ่งของนักแสดงเชียร์ลีดเดอร์ของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะมาจากนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งระดับมัธยมศึกษาแทบทั้งสิ้น ซึ่งคุณภาพและศักยภาพของนักแสดงที่ได้รับการคัดเลือกจะเป็นผู้ที่มีทักษะความสามารถทางการเต้นรำ และกีฬายิมนาสติกอยู่ในเกณฑ์ที่ดีระดับหนึ่ง แต่เนื่องจากกระบวนการฝึกหัดและฝึกซ้อมท่าทางการเคลื่อนไหวร่างกายที่ใช้ในการประกอบท่าชุดต่าง ๆ ของทีมระดับมัธยมศึกษาจะมีความยากและความเข้มข้นของทักษะนักแสดงน้อยกว่าทีมระดับอุดมศึกษาทำให้เกิดความแตกต่างของลักษณะการฝึกหัดและเตรียมความพร้อมของนักแสดง

ดังนั้นเพื่อให้มีระบบระเบียบในการคัดเลือกนักแสดง นายสรวิชัย สำเนียงดี จึงมีวิธีการคร่าว ๆ ในการคัดเลือกหรือมีการกำหนดเกณฑ์และคุณสมบัติพื้นฐานของผู้ที่จะมาเข้ารับการคัดเลือกเป็นนักแสดงเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยผู้วิจัยได้ประมวลจากความรู้และวิเคราะห์ถึงสิ่งที่เป็นเครื่องบ่งชี้ในด้านคุณภาพและศักยภาพอันเป็นพื้นฐานของนักแสดงทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ดังจะข้อสรุปและจำแนกออกเป็น 2 ประเด็นใหญ่ ๆ ดังนี้

1. **ทักษะทางด้านกีฬายิมนาสติก (Gymnastic Skill)** เนื่องจากสัดส่วนของการแสดงท่าทางแบบยิมนาสติกที่ใช้ในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งจะมีท่าทางสอดแทรกอยู่ในทุกช่วงของการแสดง นักแสดงจึงจำเป็นต้องมีทักษะทางด้านยิมนาสติกที่สามารถนำไปพัฒนาหรือต่อยอดให้สามารถทำท่าทางที่ยากขึ้นหรือสามารถประยุกต์ท่าทางพื้นฐานต่าง ๆ จนกลายเป็นท่ายิมนาสติกที่มีความพลิกแพลงได้

จุดที่เน้นคือ ทักษะยิมนาสติกที่จะสามารถทำให้นักแสดงปฏิบัติท่าทางแบบเดี่ยวและแสดงลีลาในแบบฉบับของกีฬายิมนาสติกขั้นสูงได้นั้น นักแสดงจำเป็นต้องผ่านการฝึกฝนมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน มิใช่ฝึกหัดแค่เพียง 2-3 เดือนหรือสัปดาห์ละ 3-4 ชั่วโมง ซึ่งในการฝึกฝนและใช้วิธีปฏิบัติดังกล่าวไม่อาจส่งผลให้นักแสดงมีทักษะระดับสูงในการแสดงท่าทางของยิมนาสติกได้ดีเท่าที่ควร

ดังนั้นนักแสดงที่จะถูกคัดเลือกให้เป็นนักกีฬาในปีต่าง ๆ ต้องผ่านการฝึกฝนที่หนัก ในแง่ของนักแสดงผู้ชายจะต้องมีกำลังของสปริงข้อเท้าที่ยืดหยุ่น (หมายถึงมีแรงกระโดดที่ดี สามารถส่งถ่วงน้ำหนักตัวได้สูงและคล่องแคล่ว) สำหรับนักแสดงผู้หญิงจะต้องมีความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อ

ในระดับสูงเป็นอันดับแรก ซึ่งแขน ขา แขนหลังจะต้องโค้งอ่อน สามารถทำท่าอิมยาสติกระดับกลางได้ดี เช่น ท่าตีลังกากลับหลัง (Back Somersault) หรือในท่าอาราเบสค์ (Arabesque) ที่ต้องใช้ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อบริเวณแขนหลัง

2. ทักษะทางด้านนาฏศิลป์ (Dance Skill) ทักษะทางด้านนาฏศิลป์ในที่นี้ หมายถึง นักแสดงต้องมีความสามารถในการเต้นรำได้ ไม่กำหนดว่าการเต้นรำที่ปฏิบัติจะเป็นในลักษณะใด เช่น ผ่านการเรียนเต้นรำจากสถาบันต่าง ๆ หรือผ่านการประกวดเต้นรำจากเวทีการแข่งขันอื่น ๆ โดยในแง่ของทักษะทางด้านนาฏศิลป์ผู้วิจัยมีความเห็นว่าทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพไม่เน้นหนักว่าผู้ที่จะรับคัดเลือกต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถทางด้าน การเต้นรำในระดับสูง ไม่จำเป็นต้องจบการเต้นรำตามหลักสูตรใดมาก่อน หรือไม่จำเป็นต้องได้รับการรับรองความสามารถด้านการเต้นรำจากสถาบันใด ๆ

แต่กระนั้นก็ควรเป็นผู้ที่จะต้องมีความรู้พื้นฐาน มีความสามารถและทักษะด้านนาฏศิลป์พอสมควร ต้องมีลักษณะของระบบการจดจำท่าทางการเคลื่อนไหวได้ดีระดับหนึ่ง ซึ่งท่าทางนาฏศิลป์ของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะหลีกเลี่ยงการออกแบบท่าทางให้มีการเคลื่อนไหวที่ยากจนเกินไป นอกจากนี้จะไม่เน้นท่าทางที่มีความซับซ้อนของระบบการเคลื่อนไหว แต่จะมุ่งเน้นและให้นักแสดงเข้าใจถึงความพร้อมเพียงและกลิ่นอายของการแสดงตามจารีตของนาฏศิลป์ที่นำมาเป็นรูปแบบหลักในการประดิษฐ์ท่าเต้นรำ

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่านักนาฏศิลป์ประดิษฐ์จะออกแบบการเคลื่อนไหวด้วยลีลาพื้นฐานของการเต้นคลาสสิกก็ตาม กระนั้นก็ยังต้องมีการประยุกต์หรือพลิกแพลงการเคลื่อนไหวเหล่านั้นเสียใหม่เพื่อให้นักแสดงสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องตัว นอกจากนี้เมื่อท่าทางต่าง ๆ ได้ผ่านกระบวนการประดิษฐ์มาแล้ว ท่าทางการเคลื่อนไหวที่ได้จะต้องปฏิบัติแล้วทำให้นักแสดงไม่รู้สึกขัดเขินหรือมีความรู้สึกกังวลต่อการเคลื่อนไหวต่าง ๆ อันจะมีผลทำให้ภาพรวมของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งปราศจากความน่าสนใจและแปรเป็นความอึดอัดในการเคลื่อนไหวร่างกายแทน ซึ่งผู้ชมจะสามารถรับรู้ถึงความไม่สะดวกสบายของอิริยาบถที่นักแสดงเคลื่อนไหวได้

ขั้นตอนและวิธีการคัดเลือกนักแสดงเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพมีขั้นตอนและวิธีการคัดเลือกนักแสดงเพื่อทำหน้าที่ในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งทุกปี ซึ่งนายสรารวุฒิ สำเนียงดี ในฐานะนักนาฏยประดิษฐ์จะเป็นผู้คัดเลือกนักแสดงด้วยตนเองและร่วมกับอดีตนักแสดงหรือนักแสดงปัจจุบันที่มีฝีมือด้านการแสดงเชียร์ลีดดิ้งในระดับสูง ทั้งนี้เพื่อให้ได้กลุ่มนักแสดงรุ่นใหม่ที่มีความสามารถตรงตามเป้าหมายของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพที่ได้คาดหวังเอาไว้ โดยผู้วิจัยจะขอสรุปผลและประมวลองค์ความรู้จากการสัมภาษณ์นายสรารวุฒิ สำเนียงดี ซึ่งสามารถสรุปเป็นประเด็นที่น่าสนใจได้ 3 เรื่อง ดังจะได้กล่าวถึงอย่างละเอียดดังนี้

ขั้นตอนและวิธีการที่ 1 การรับสมัครนักแสดง ในแต่ละปีของการแข่งขัน จะมีนักแสดงจำนวนกว่าครึ่งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพที่ได้หมดวาระหน้าที่ในการเป็นนักแสดง ซึ่งการแข่งขันซีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้งในรอบชิงชนะเลิศจะจัดการแข่งขันประมาณเดือนพฤศจิกายนเป็นประจำทุกปี ดังนั้นทางชมรมเชียร์ลีดดิ้งของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จึงได้ประกาศรับสมัครนักแสดงหรือนักกีฬารุ่นใหม่ที่มีใจรัก และมีความสามารถพิเศษในด้านกีฬาเชียร์ลีดดิ้งด้านการเต้นรำ หรือกีฬายิมนาสติกให้มาสมัครเป็นนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งประจำมหาวิทยาลัยกรุงเทพในช่วงปลายเดือนมีนาคม-เมษายน ของปีถัดไป

จากการเปิดรับสมัครดังกล่าวจะมีทั้งนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 6 ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษา และจากนิสิตนักศึกษาของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาอื่น ๆ ต่างให้ความสนใจมาสมัครเพื่อเข้ารับการคัดเลือกและค่อนข้างมีจำนวนมากในระดับหนึ่ง โดยทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพร่วมกับฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัยจะมอบทุนการศึกษาให้กับนักแสดงที่ผ่านการคัดเลือก เพื่อให้ได้ศึกษาเล่าเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายแต่ประการใด (คล้ายคลึงกับการมอบทุนการศึกษาของนักกีฬาประเภทต่าง ๆ)

การรับสมัครนักแสดงของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะอาศัยวิธีการอยู่ 2 ประการ คือ ประการแรก ใช้วิธีการประชาสัมพันธ์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตและระบบโซเชียลเน็ตเวิร์ก (Social Network) เช่น เฟสบุค หรือเวบบอร์ดส่วนกลาง ฯลฯ โดยผู้ที่สมัครส่วนใหญ่จะเป็นนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาแทบทั้งสิ้น ซึ่งมีความสนใจและประสงค์ที่จะต่อยอดความสามารถของตนเองในด้านศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งให้ถูกยกระดับขึ้นไป ในวิธีการนี้

ส่วนหนึ่งจะได้ผู้สมัครที่มาจากทั่วทุกสารทิศและทุกภูมิภาคของประเทศ ทั้งที่มีความสามารถด้านกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง กีฬายิมนาสติก ศิลปะการแสดงหรือนาฏยศิลป์ และอีกส่วนหนึ่งจะได้ผู้สมัครที่เป็นนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งอาจมาจากทีมต่าง ๆ ทั้งที่เข้าร่วมการแข่งขันซีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้งหรือไม่ก็ตาม หรือมาจากผู้สนใจอื่น ๆ

ประการที่สอง ใช้วิธีการทาบทามจากความรู้จักส่วนบุคคลหรือจากความสามารถเฉพาะด้านที่โดดเด่น วิธีการนี้จะสังเกตได้ว่านิยมใช้กับนักแสดงที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นสำคัญ โดยนายสรวิฑฐิติจะศึกษาและติดตามผลงานการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี เพื่อเฟ้นหานักแสดงหรือนักกีฬาทั้งผู้หญิงและผู้ชายที่มีความสามารถโดดเด่นในด้านยิมนาสติกและด้านนาฏยศิลป์ เพื่อเชิญชวนนักแสดงเหล่านั้นให้มาเข้าร่วมการคัดเลือกเป็นนักแสดงหรือนักกีฬาประจำทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สำหรับผู้สมัครที่เป็นนักแสดงหรือนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งประจำสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจากที่อื่น ๆ ที่มาเข้าร่วมสมัคร ก็จะเป็นที่รู้จักหรือคุ้นหน้าคุ้นตาในระหว่างสถาบันการศึกษากันเป็นอย่างดี เหตุเพราะในวงการเชียร์ลีดดิ้งระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยจะมีนักกีฬาจำนวนไม่มากนักที่จะรู้จักและสนิทสนมกันอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งผู้สมัครส่วนใหญ่จะศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 หรือ 2 แต่จะไม่เกินเลยถึงชั้นที่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 หรือ 4 มาเข้ารับสมัครแต่อย่างใด

ในขั้นตอนสุดท้ายการรับสมัครนักกีฬาเชียร์ลีดดิ้งทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะมีผู้มาสมัครอยู่เป็นจำนวนหนึ่ง ๆ ด้วยประมาณ 10-15 คนต่อปีของการเปิดรับสมัครในแต่ละครั้ง และจะใช้ระยะเวลาในการคัดเลือกนักแสดงประมาณ 3-5 วัน โดยสัดส่วนของผู้สมัครในแบบแรกและแบบที่สองจะมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 50 นอกจากนี้ผู้สมัครทั้งหมดจะต้องมาพำนักที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (ณ วิทยาเขตกล้วยน้ำไทหรือรังสิต ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดและความสะดวกของวิทยาเขตแต่ละที่สำหรับปีของการคัดเลือกแต่ละครั้ง) เพื่อเตรียมตัวสำหรับขั้นตอนและวิธีการคัดเลือกนักแสดงต่อไป

อนึ่ง ในการรับสมัครนักแสดงของทีมเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพจะใช้ระบบการสังเกตและการฝึกปฏิบัติร่วมกัน ผู้ตัดสินและผู้คัดเลือกนักแสดงจะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพมาก่อนแทบทั้งสิ้น จึงเป็นเครื่องบ่งบอกถึงคุณสมบัติและคุณภาพของผู้ตัดสินหรือผู้คัดเลือกได้เป็นอย่างดี

ขั้นตอนและวิธีการที่ 2 การคัดเลือกนักแสดง ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะใช้วิธีการคัดเลือกนักแสดงหรือนักกีฬาที่เรียกว่า “ไทรเอาท์ (Tryout)” เมื่อได้กลุ่มผู้สมัครที่เป็นทั้งผู้ชายและผู้หญิงก็จะเริ่มทดสอบปฏิบัติการแสดงและการแสดงความสามารถในด้านศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้ง โดยผู้สมัครทั้งหมดจะต้องเข้าค่ายการคัดตัวนักกีฬา หรือที่เรียกว่า “เชียร์ลีดดิ้งแคมป์ (Cheerleading Camp)” ซึ่งจะใช้สถานที่ของวิทยาเขตกล้วยน้ำไทหรือรังสิตเป็นสถานที่หลักในการคัดเลือกนักแสดง ผู้สมัครทั้งหมดจะถูกให้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อเป็นการละลายพฤติกรรมสร้างความสนิทสนมและรู้จักกันให้มากขึ้นในระดับหนึ่ง โดยจะมีการแบ่งเป็นฐานแต่ละฐาน มีกิจกรรมกลุ่มที่แตกต่างกันออกไป และมีการคละเคล้าผู้สมัครระหว่างผู้ชายและผู้หญิงเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งกิจกรรมการละลายพฤติกรรมกลุ่มในที่นี้จะได้ให้ผู้สมัครแสดงออกซึ่งความสามารถทางศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งแต่ประการใด หากแต่เป็นการสร้างเสริมความมั่นใจ ความกล้าแสดงออก และการฝึกทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นทีม เป็นต้น

ในลำดับถัดไปจะเป็นการเข้าฐานสำหรับคัดเลือกนักแสดง ในฐานนี้จะเป็นการคัดเลือกนักแสดงอย่างเป็นจริงเป็นจัง ผู้สมัครทั้งหมดจะได้แสดงความสามารถและศักยภาพทางด้านศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งอย่างเต็มความสามารถ โดยนายสราวุฒิและผู้ควบคุมทีมคนอื่น ๆ จะกำหนดให้ผู้สมัครทั้งหมดได้แสดงทักษะทั้งสิ้น 3 ทักษะความสามารถด้วยกัน ประกอบไปด้วย

1. ความสามารถในการด้านเชียร์ลีดดิ้ง โดยให้ผู้สมัครแต่ละคนแสดงท่าทางและทักษะในด้านกีฬายิมนาสติกและกีฬาเชียร์ลีดดิ้งพื้นฐานที่ตนมีภูมิความรู้ความสามารถ ตั้งแต่ทำยิมนาสติกระดับพื้นฐาน ระดับกลาง ไปจนถึงระดับสูง การฝึกท่าทางที่เป็นอาร์มโมชัน การฝึกท่าทางกระโดดในแบบเชียร์ลีดดิ้ง และการฝึกต่อตัวแบบต่าง ๆ กัน เป็นต้น

นายสราวุฒิจะกำหนดให้ผู้สมัครหรือนักแสดงได้ทำท่าทางในด้านยิมนาสติกที่เป็นพื้นฐานหลักของกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง จำนวน 4 กลุ่ม ได้แก่

- 1.1 กลุ่ม Walkover เช่น ท่า Front-Walk หรือ Back-Walk
- 1.2 กลุ่มล้อเกวียน (Cartwheel) หรือราวด์ออฟ (Round-Off)
- 1.3 กลุ่มสปริงมือและข้อมือ (Hand Spring) เช่น ท่าฟลิปแฟลป (Flip Flap)
- 1.4 กลุ่มลังกา เช่น การทำลังกาหลัง ลังกาหน้า หรือลังกาเกลียว

2. ความสามารถในด้านการต่อตัว เป็นการทดสอบความสามารถในการต่อตัว ทั้งจากผู้สมัครผู้ชายและผู้หญิง โดยจะมีการจัดแบ่งหน้าที่ให้เห็นอย่างเด่นชัดคือ ตัวฐาน (Base) หมายถึง ผู้ที่คอยรับส่งน้ำหนักจากตัวยอดให้ขึ้นไปในอากาศ ตัวยอด (Top) หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ ถูกตัวฐานยกลอยหรืออุ้มชูให้มีการแสดงท่าทางไปในอากาศ ตัวช่วยในการรับ-ส่ง (Spotter) หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่คอยช่วยเหลือในการรับ-ส่ง การขึ้น-ลงของทั้งตัวฐานและตัวยอด บางครั้ง อาจมีหน้าที่คอยช่วยเหลือในยามเมื่อจะเกิดอันตรายกับนักกีฬา ซึ่งที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพจะมีการทดสอบในเรื่องต่าง ๆ ดังผู้วิจัยจะขอสรุปเป็น 3 กลุ่มท่าทางดังนี้

2.1 การต่อตัว (Partner Stunt or Pyramids) ผู้สมัครทั้งหมดจะถูกทดสอบและได้ แสดงความสามารถในท่าทางดังต่อไปนี้

2.1.1 การต่อตัวไม่เกิน 2 คนต่อกัน (หรือเรียกกันว่า 2 ชั้น) 2 ชั้น เป็นท่าทางที่ น้ำหนักของตัวยอดจะอยู่ที่ฐาน และไม่มีการรับตัวยอดอื่นหรือน้ำหนักอื่นใดในท่าทางนี้อีก

2.1.2 การต่อตัวไม่เกิน 2 ชั้นครึ่ง (คน 2 คนต่อกัน + ตัวยอดอีก 1 คน ที่มีการยืนสูงไม่เกิน $\frac{1}{2}$ ตัว หรืออยู่ในท่านอนที่ฐานชั้นที่ 2 ยกไม่เกินสุดแขน) น้ำหนักตัวยอดจะอยู่ที่ ฐาน และไม่มีการรับตัวยอดอื่นหรือน้ำหนักอื่นในท่าทางนี้อีก

2.1.3 ท่าการจับแยกขาแบบไม่ปล่อยมือ (Suspended Splits) เป็นท่าทางที่จะ ต้องมีตัวฐานอย่างน้อย 4 คนขึ้นไป (1 คน จะต้องจับได้ขาของตัวยอดเพื่อทำการพุงว่างกาย หรือ เป็นการจับมือของตัวยอดเอาไว้)

2.1.4 ท่าต่อตัวที่มีความสูงระดับไหล่ขึ้นไป และจะต้องมีตำแหน่ง Spotter คอย ช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา

2.1.5 การต่อตัวที่มีตัวฐานเพียง 1 คน (Single-Based)

2.1.6 ท่าการแยกขาที่ยกแบบสุดแขน (Extended Straddle Lifts) และจะต้องมี ตำแหน่ง Spotter คอยช่วยเหลือด้วย

2.1.7 ท่าทางที่ตัวยอดถูกห้อยตัวอยู่ในอากาศ (Hanging Pyramids) และต้อง มีตำแหน่ง Spotter คอยช่วยเหลือตัวฐานยืนไหล่

2.1.8 ท่าทางที่มีการส่งผ่าน/ท่าต่อเนื่อง (Transitions) มีหลักเกณฑ์ใน การทดสอบคือ

2.1.8.1 จะต้องมีตัวฐานไม่ต่ำกว่า 3 คน

2.1.8.2 มีตำแหน่ง Spotter คอยช่วยเหลือ ในขณะที่ทำการเปลี่ยนท่าทาง ด้วยยอดจะต้องจับมือของตัวฐานทุกครั้งที่มีการขึ้น-ลงท่า

2.1.8.3 การเคลื่อนไหวจะต้องมีความต่อเนื่องและต้องมีการหยุดแสดงท่า นิ่ง ในท่าสุดท้ายของท่าต่อเนื่องนั้น ๆ

2.1.9 ท่าการยกด้วยยอดแบบสุดแขนขนานกับพื้นในแนวนอน โดยมีตำแหน่ง Spotter จำนวน 1 คน

2.2 การโยน (Tosses) มีวิธีการคัดเลือกนักแสดงและทดสอบดังนี้

2.2.1 การโยนด้วยยอดในทุก ๆ รูปแบบ โดยมีตัวฐานไม่เกิน 4 คน และตัวฐานชุด เดิมเป็นผู้รับด้วยยอดหลังจากท่าสำเร็จสิ้น และจะต้องรับด้วยยอดในท่าอุ้มไม่ต่ำกว่า 3 คน (โดยให้ Spotter 1 คน ดูแลอวัยวะศีรษะและไหล่)

2.2.2 การโยนด้วยยอดแบบท่าท่าลังกา 1 รอบ

2.2.3 การโยนด้วยยอดแบบท่าท่าลังกาเกลียว (Twist)

2.2.4 ท่าโยนตัวแบบหมุนตัวจำนวน ¼ รอบ ต่อด้วยท่าเตะเหยียด และท่าหมุน เกลียว 1 รอบ (Quarter Turn, Kick Out, Full-Twist Dismount)

2.2.5 ท่าโยนตัวแบบหมุนตัวจำนวน ¼ รอบ ต่อด้วยท่าเตะเหยียด และท่าหมุน เกลียว 2 รอบ (Quarter Turn, Kick Out, Double Full-Twist Dismount)

2.2.6 กลุ่มท่าทางการโยนตัวแบบทั่วไปสำหรับกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง

2.2.6.1 Tuck Flip, X-Out, Full-Twist

2.2.6.2 Double Full-Twisting Layout

2.2.6.3 Kick, Full-Twisting Layout

2.2.6.4 Pike, Open, Double Full-Twist

2.2.6.5 Arabian Front, Full-Twist (มีการเกลียวจำนวน 1 ½ รอบ ในท่าจบ แบบอุ้มด้วยยอด)

2.3 การลงท่าจากที่สูง (Dismount) สามารถจำแนกท่าทางได้ดังนี้

2.3.1 การลงสู่ท่าอุ้มตัว จากท่าการต่อตัวที่มีความสูงระดับหัวไหล่ขึ้นไป และมี

ตำแหน่ง Spotter จำนวน 1 คนจากตำแหน่งฐานนั้น ๆ

2.3.2 การลงจากต่อตัวไปสู่ฐานอื่น ที่ไม่ใช่ฐานผู้ส่ง และกำหนดตำแหน่ง Spotter ไม่ต่ำกว่า 3 คน

2.3.3 การลงสู่ท่าอุ้มตัว ด้วยท่าเกลียว (Twist) 2 รอบขึ้นไป และมีตำแหน่ง Spotter 1 คน

2.3.4 การลงสู่พื้น จากท่าต่อตัวที่มีการเกลียวจำนวน 2 รอบ ด้วยท่าการแตะปลายเท้า (Toe Touch) และต่อเนื่องด้วยท่าเกลียว ซึ่งจะกำหนดตำแหน่งผู้รับไม่เกินกว่า 3 คน

2.3.5 การลงที่มีการทำท่าเกลียว 2 รอบ (รวมทั้งท่าทางที่หันด้านข้าง เช่น ท่า Arabesque หรือ Scorpion สามารถทำท่าเพิ่มได้อีก $\frac{1}{4}$ รอบ เพื่อให้ตำแหน่งฐานสามารถรับตัวยอดในท่าอุ้มได้อย่างสมบูรณ์)

2.3.6 การลงด้วยการทำท่าลังกาไปด้านหลังจากการต่อตัวเพื่อให้จบท่าอุ้ม

3. ความสามารถในด้านการเต้นรำ ผู้สมัครทั้งหมดจะต้องทดสอบในส่วนของ การเต้นรำรูปแบบต่าง ๆ โดยรูปแบบท่าทางการเต้นรำที่ปรากฏพบมากที่สุดในระบบ นาฏศิลป์ของทีมนมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะถูกนำมาเป็นวิธีการหลักในการคัดเลือกนักแสดง นักแสดงผู้หญิงและผู้ชายจะต้องผ่านการฝึกท่าเต้นรำพื้นฐาน เช่น การเตะ การหมุน การกระโดด และทดสอบระบบการจดจำท่าทาง นอกจากนี้รูปแบบของระบบนาฏศิลป์ที่ปรากฏให้เห็นในทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะเป็นการผสมผสานและปรับประยุกต์มาจากรูปแบบของนาฏศิลป์ตะวันตกสกุลต่าง ๆ มาเรียงร้อยให้กลายเป็นท่าทางที่ใช้สำหรับการทดสอบ

นักนาฏยประดิษฐ์ ซึ่งในที่นี้หมายถึง นายสรวิชัย สำเนียงดี เป็นผู้ออกแบบลีลา การเคลื่อนไหวที่ใช้สำหรับทดสอบและคัดเลือกนักแสดงด้วยตนเอง และให้นักแสดงปัจจุบัน ทำการแสดงออกลีลาไปพร้อม ๆ กับผู้สมัครทั้งหมดด้วย ทั้งนี้เพื่อป้องกันความเขินอายที่อาจเกิดขึ้นกับผู้สมัคร ท่าเต้นรำในการคัดเลือกมีตั้งแต่ท่าทางระดับพื้นฐาน ระดับกลาง ไปจนถึงระดับสูง โดยนายสรวิชัยจะมีเทคนิคในการประสมท่าเต้นรำในระดับต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน แล้วให้ผู้สมัครหรือนักแสดงได้ร่วมทดสอบ โดยการแสดงออกถึงท่าทางเหล่านั้นมีการแบ่งผู้สมัครออกเป็น 2-3 กลุ่มย่อย เพื่อให้สร้างระบบการแข่งขันแบบย่อย ๆ ให้เกิดขึ้นในกลุ่มผู้สมัครใหญ่ ๆ เพื่อให้ผู้สมัครเกิดแรงกระตุ้นเตือนและพลังงานแบบการแข่งขัน ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้วิธีการคัดตัว

นักแสดงมีประสิทธิภาพสูงสุดและใกล้เคียงกับสนามการแข่งขันจริงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

จากประเด็นในเรื่องการคัดเลือกนักแสดงจากผู้สมัครทั้งหมดจะนำไปสู่ขั้นตอนสุดท้ายในหัวข้อขั้นตอนและวิธีการคัดเลือกนักแสดงของทีมนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งนายสรวิศจะร่วมกับอดีตสมาชิกที่มีความเชี่ยวชาญและชำนาญการในกีฬาเชียร์ลีดดิ้งจะร่วมกันวิพากษ์และพิจารณาคัดเลือกนักแสดงจากกลุ่มผู้สมัครทั้งหมด ผู้วิจัยจะกล่าวถึงขั้นตอนสุดท้ายโดยละเอียดในลำดับต่อไป

ขั้นตอนและวิธีการที่ 3 การประกาศผล เมื่อผู้สมัครทั้งหมดได้ร่วมทดสอบความสามารถในด้านกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง แบ่งเป็นความสามารถพื้นฐานต่าง ๆ ตลอดจนพื้นฐานการต่อตัว การโยนตัว การลงท่าทาง และจากความสามารถในการเต้นรำดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด ขั้นตอนและวิธีการสุดท้ายของการคัดเลือกนักแสดงคือการประกาศผล นายสรวิศจะพิจารณาจากผลการทดสอบดังกล่าวอย่างละเอียดซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อให้ได้นักแสดงที่มีคุณภาพมากที่สุด ซึ่งนักแสดงที่ได้รับการคัดเลือกจะเทียบเคียงได้ประมาณ 30-50% จากกลุ่มผู้สมัครทั้งหมด เนื่องจากจะมีนักแสดงชุดเดิมที่ยังคงอยู่ในวาระแห่งการเป็นนักแสดง และจะมีเพียงบางส่วนหรือกึ่งหนึ่งของทั้งหมดที่จะหมดวาระลง ทำให้การคัดเลือกนักแสดงรุ่นใหม่จะผ่านเกณฑ์คัดเลือกเพียงจำนวนครึ่งเดียวของผู้สมัครทั้งหมดเท่านั้น และหากมีนักแสดงจำนวนมากก็จะใช้วิธีการคัดเลือกและแบ่งเป็นกลุ่มนักแสดงสำรองเพิ่มเติมขึ้นมา ซึ่งในกลุ่มของนักแสดงสำรองนี้อาจจะทำหน้าที่สลับกันไปมาระหว่างนักแสดงตัวจริงในวาระของการแข่งขันปีต่อ ๆ ไปได้เช่นเดียวกัน

ผู้สมัครที่เป็นผู้หญิงจะมีสิทธิ์ได้รับการคัดเลือกจำนวนมากว่าผู้ชาย เนื่องจากนักแสดงผู้ชายของทีมนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพค่อนข้างมีจำนวนมาก การคัดเลือกจึงเน้นหนักที่การเลือกเฟ้นและค้นหานักแสดงผู้หญิงมาเป็นอันดับหนึ่ง หากจะเทียบเคียงเป็นร้อยละ การคัดเลือกผู้หญิงอยู่ที่ร้อยละ 60 ผู้ชายร้อยละ 40 ถือเป็นสัดส่วนโดยประมาณในทุก ๆ การจัดคัดเลือกนักแสดง

การประกาศผลว่าใครเป็นผู้ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกจะใช้วิธีการประกาศต่อหน้าผู้สมัครทั้งหมด ซึ่งจะทำให้ผู้สมัครแต่ละรายที่ผ่านการคัดเลือกได้ทราบผลทันที นอกจากนี้ภายหลังการประกาศผลก็จะมีกิจกรรมเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างนายสรวิศ ผู้ควบคุมทีมในด้านอื่น ๆ อีกทั้งสมาชิกรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ส่วนหนึ่ง เพื่อให้เกิดความรักและสามัคคีกันในกลุ่มทีมเชียร์

ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ และเป็นแรงขับเคลื่อนและสร้างขวัญกำลังใจในการสร้างสรรค์ผลงานและการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในวาระและโอกาสต่อ ๆ ไป

แนวคิดและกระบวนการนาฏยประดิษฐ์ของสราวุฒิ สำเนียงดี

จากแนวคิดศิลปะแห่งการออกแบบและกำกับลีลา ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงในบทที่ 2 จึงได้นำมาเป็นแนวทางในการตรวจสอบกระบวนการด้านนาฏยประดิษฐ์ของนายสราวุฒิ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงลำดับขั้นตอนในการสร้างผลงานว่ามีส่วนเริ่มต้นเป็นอย่างไร และส่วนทำเป็นอย่างไร

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปและเทียบเคียงเพื่อศึกษาสาระสำคัญของกระบวนการหลักนาฏยประดิษฐ์ของสราวุฒิ สำเนียงดี ออกเป็น 5 ลำดับขั้นตอน ได้แก่

1. **แรงบันดาลใจ (Stimuli)** ในที่นี้สรุปได้ว่า แรงบันดาลใจสำหรับนาฏยประดิษฐ์ในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง หมายถึง สิ่งที่น่าสนุนและกระตุ้นให้เกิดการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปะการเต้นรำ เกิดขึ้นได้จากองค์ประกอบหลายสิ่งรอบกาย ไม่ว่าจะเป็นจากการได้ยินจากการมองเห็นหรืออาจเกิดจากความรู้สึกส่วนตัว หรือได้มาจากส่วนรวม เพื่อให้เป็นปัจจัยกระตุ้นในการออกแบบท่าทางตามระบบนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สืบเนื่องจากกีฬาเชียร์ลีดดิ้งเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่ประเทศไทยได้รับอิทธิพลมาจากประเทศตะวันตก การพิจารณาผลงานการแสดงตลอดจนวิธีจัดการแสดงจึงจำเป็นต้องหยิบใช้รูปแบบของประเทศตะวันตก เหตุที่ผู้วิจัยกล่าวเช่นนี้เพราะว่าการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของแต่ละประเทศจะนิยมทำการแข่งขันกันประมาณช่วงต้นปีระหว่างเดือนมีนาคม-พฤษภาคม แต่ประเทศไทยจัดการแข่งขันกันในช่วงไตรมาสสุดท้ายคือประมาณเดือนตุลาคม-ธันวาคม ทำให้การเฝ้าดูและติดตามผลงานการแข่งขันจากทีมต่างประเทศ ค่อนข้างจะถูกนำมาใช้เป็นแรงบันดาลใจหลักในการสร้างสรรค์ผลงาน ตัวอย่างเช่น ลักษณะจารีตที่นำมาใช้ในระบมนาฏยศิลป์ของทีมชั้นนำของโลก ก็จะใช้รูปแบบของวิธีการเต้นรำที่ทันสมัย ดุดัน และมีความรวดเร็วเป็นหลัก หรือแม้กระทั่งในด้านเทคนิคที่ใช้สร้างสรรค์ท่าต่อตัวพบว่า นายสราวุฒิได้หยิบใช้และ

ประยุกต์วิธีการขึ้นท่าชุดต่อตัว ให้เหมาะสมกับศักยภาพและความสามารถของนักแสดงที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สำหรับแรงบันดาลใจที่มีผลต่อกระบวนการสร้างนาฏศิลป์ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า นาฏยประดิษฐ์จะได้รับอิทธิพลมาจากรูปแบบของนาฏศิลป์ที่จะนำเสนอว่าควรจะเป็นไปในรูปแบบใด (ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงอย่างละเอียดเกี่ยวกับรูปแบบของนาฏศิลป์ในหัวข้อถัดไป) เพราะแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ท่าเต้นรำ ก็คือเพื่อสำหรับการแข่งขันกีฬาเชียร์ลีดดิ้ง ซึ่งนักนาฏยประดิษฐ์จะทราบแนวทางและปัจจัยกระตุ้นอย่างดีอยู่แล้ว

จากการสัมภาษณ์นายสรารุณี สำเนียงดี ร่วมกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า แรงบันดาลใจอันมีผลต่อกระบวนการออกแบบท่าเต้นรำได้มาจากแนวคิดหลักของลักษณะการแสดง นั่นคือ “การแสดงออกลีลาท่าทางในแบบของกีฬา” กล่าวคือ นายสรารุณีจะมีวิธีการคิดและสร้างสรรค์ให้แตกต่างออกไปจากนาฏศิลป์ที่ได้เคยออกแบบเอาไว้ก่อนหน้านี้ มีความแปลกใหม่ในระบบการเคลื่อนไหว และสร้างสัญลักษณ์ของท่าเต้นรำให้ผู้ชมสามารถจดจำเอกลักษณ์ของทีมเชียร์ลีดเดอร์ได้ ผู้วิจัยขอเปรียบเทียบวิธีการดังกล่าวได้ว่าเป็นการค้นหานาฏยลักษณะของนาฏยประดิษฐ์ในลักษณะหนึ่งนั่นเอง อันทำให้ผู้ชมสามารถตัดสินใจหรือแยกแยะได้ว่าท่าเต้นรำดังกล่าวเป็นนาฏยลักษณะของทีมเชียร์ลีดเดอร์ทีมใดหรือจากนักนาฏยประดิษฐ์คนใด

2. ประเภทของการเต้นรำที่จะนำเสนอ (Decision on Type of Dances) และรูปแบบที่จะนำเสนอ (Mode of Presentation) จากแนวคิดและทฤษฎีการกำหนดรูปแบบทางนาฏศิลป์ที่พอสรุปได้อย่างสังเขปเป็น 4 ประเภท คือ การกำหนดให้อยู่ในหนึ่งนาฏยจารีต การกำหนดให้เป็นการผสมผสานหลายนาฏยจารีต กำหนดให้ประยุกต์จากนาฏยจารีตเดิม และกำหนดให้อยู่นอกจารีตเดิม

จากผลการวิเคราะห์พบว่า รูปแบบของนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะเป็นในรูปแบบการผสมผสานหลายนาฏยจารีต จารีตหลักคือประเภทของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งที่เน้นถึงความพร้อมเพรียงของคนหมู่มา ความหนักแน่นของลีลาการเคลื่อนไหว ส่วนอีกจารีตคือ ประเภทของการเต้นรำในรูปแบบต่าง ๆ ประกอบด้วย การเต้นรำแบบคลาสสิก การเต้นรำแบบแจ๊ส การเต้นรำแบบเร็กเก้ และการเต้นรำแบบฮิพฮอป

โดยผู้วิจัยจะขอจำแนกเพื่ออธิบายให้เข้าใจได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นดังนี้

2.1 การเต้นรำแบบคลาสสิก (Classical Dance) ในที่นี้หมายถึง การเต้นบัลเลต์ (Ballet) อิทธิพลสำคัญของการเต้นบัลเลต์อันมีผลต่อนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมนมหาวิทยาลัยกรุงเทพคือ ลักษณะของการเต้นรำแบบคู่ระหว่างชาย-หญิง เนื่องจากในการเต้นบัลเลต์มีลีลาของการเต้นรำแบบคู่ที่เรียกว่า “ปาส์ เดอ เดอ (Pas De Deux)” ซึ่งนายสรายุทธ ได้นำลักษณะของการเต้นรำแบบคู่มาพัฒนาและปรับปรุงให้เข้ากับจารีตหลักที่เป็นการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง เช่น การยกलयคู่เต้นรำให้อยู่ในอากาศด้วยท่าที่ทะมัดทะแมง แข็งขัน รวดเร็ว ฯลฯ

ดังปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจนในกระบวนท่าตามระบบนาฏยศิลป์ของปี พ.ศ. 2548-2551 หรือแม้แต่การกำหนดท่าหมุนหรือท่ากระโดดในบางท่วงท่า ก็ล้วนมีปัจจัยกระตุ้นมาจากการเต้นบัลเลต์แทบทั้งสิ้น แต่กระนั้นเทคนิคของการเต้นรำแบบคู่ หรือการหมุนและการกระโดดที่นายสรายุทธนำมาปรับใช้ย่อมมีความยากง่ายของวิธีปฏิบัติที่แตกต่างกันไปเช่นกัน

2.2 การเต้นรำแบบแจ๊ส (Jazz Dance) เป็นนาฏยศิลป์ที่พัฒนามาจากการเต้นรำพื้นเมืองของชาวแอฟริกัน รูปแบบหลัก ๆ ที่ถือได้นำมาปรับใช้มากที่สุดในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมนมหาวิทยาลัยกรุงเทพคือ เทคนิคของการเตะขาสูง การหมุน และการกระโดด

จุดสำคัญสำหรับการเต้นรำแบบแจ๊สอยู่ที่ นักแสดงต้องแสดงท่าทางการเคลื่อนไหวให้กระชับและคมชัดทุกลีลา ต้องเป็นไปด้วยความว่องไวและมีความหนักแน่นรัดกุม ซึ่งสอดคล้องและตรงประเด็นกับแนวทางของนาฏยจารีตในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งที่ต้องอาศัยความพร้อมเพรียง ความหนักแน่นหรือแม้แต่ความกระชับกระเฉงในการออกลีลาการเคลื่อนไหว ทำให้นาฏยจารีตของการเต้นรำแบบแจ๊สเป็นอีกหนึ่งจารีตที่ทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับระบบนาฏยศิลป์

2.3 การเต้นรำแบบเร็กเก้ (Reggae Dance) หมายถึง ลักษณะการเต้นรำที่เน้นความสั่นพลิ้วของร่างกาย การเคลื่อนไหวที่ไหลลื่นและเน้นความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อตามส่วนต่าง ๆ จัดเป็นท่าเต้นรำที่มีความหิวหาวและส่อเสียด และนับว่าเป็นรูปแบบการเต้นรำที่พัฒนามาจากแนวของดนตรีนิยมนที่เรียกว่า เร็กเก้ ซึ่งต้นตำรับอยู่ในประเทศจาไมก้า

จารีตของการเต้นรำแบบเร็กเก็ตที่เห็นได้อย่างชัดเจนมากที่สุดปรากฏในทำนานาฏศิลป์ปี พ.ศ. 2548 เนื่องจากนักนาฏยประดิษฐ์ต้องการสร้างความแปลกใหม่ให้การเคลื่อนไหวท่าทาง จึงได้ทดลองประยุกต์ลักษณะการเต้นรำดังกล่าวมาปรุงแต่งให้เข้ากับจารีตหลัก ผลลัพธ์ที่ได้ทำให้ระบบนาฏยศิลป์มีลักษณะการเคลื่อนไหวร่างกายที่เป็นตะวันตกและทันสมัยมากยิ่งขึ้น กล่าวคือนายสรววุฒิไม่ได้เน้นถึงความหนักแน่นหรือความกระฉับกระเฉงเป็นหลักสำคัญ ซึ่งจะปรากฏให้เห็นได้ค่อนข้างน้อยกว่าจารีตของการเต้นรำแบบแจ๊ส

2.4 การเต้นรำแบบฮิปฮอป (Hip-hop Dance) เป็นลักษณะของการเต้นรำที่ถือได้ว่ามีกลิ่นอายของความเป็นตะวันตกและมีความทันสมัยมากที่สุด มีความแรงของการเคลื่อนไหวและพลังจากการขยับท่าเต้นรำอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งมีนาฏยลักษณะที่โดดเด่นเมื่อเทียบเคียงจากจารีตของระบบนาฏยศิลป์ทั้ง 3 รูปแบบดังที่ได้กล่าวข้างต้น จึงทำให้การเต้นรำแบบฮิปฮอปถูกนำมาใช้เป็นนาฏยจารีตในการประดิษฐ์ท่าเต้นรำมากที่สุด

ผู้วิจัยมีความเห็นส่วนตัวว่าลักษณะของการเต้นรำแบบฮิปฮอป สามารถปฏิบัติได้ด้วยทักษะการเคลื่อนไหวอย่างง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน กรณีที่นักแสดงคนใดมีพื้นฐานของการเต้นรำมาก่อนก็จะสามารถฝึกการเคลื่อนไหวได้ไม่ยากนัก ในทางตรงกันข้ามหากนักแสดงคนใดมีพื้นฐานทางการเต้นรำน้อย ก็จะใช้ระยะเวลาในการฝึกหัดพอสมควร อันจะเห็นข้อแตกต่างได้ชัดเจนจากการเต้นบัลเลต์หรือการเต้นแบบแจ๊สตรงที่ผู้ฝึกหัดจะต้องมีพื้นฐานแน่นพอสมควร เนื่องจากการเคลื่อนไหวที่ต้องผ่านกระบวนการฝึกฝนกล้ามเนื้อ ต้องควบคุมการยกขาให้อยู่กลางอากาศได้เป็นเวลานานหรือแม้แต่การหมุนตัวเรือนร่างที่มีปริมาณของจำนวนรอบที่มากขึ้น ซึ่งทำให้ยากต่อการเลียนแบบท่าทางเคลื่อนไหวนั้น ๆ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นทักษะปฏิบัติที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกไม่น้อยกว่า 5-10 ปี จากเหตุดังกล่าวจึงทำให้การเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบของการเต้นฮิปฮอปเป็นนาฏยจารีตที่สามารถนำมาหยิบใช้ได้ง่ายดายและมีความสะดวก

3. การทดลองโดยการด้นสด (Improvisation) ก่อนเริ่มการประดิษฐ์ท่าเต้นรำจริง นักนาฏยประดิษฐ์ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาคือ นายสรววุฒิ สำเนียงดี จะต้องผ่านกระบวนการทำงานที่เรียกว่า “การด้นสด (Improvisation)” ถือเป็นอีกหนึ่งวิธีการที่จะทำให้ได้ลีลาและท่าทางการเคลื่อนไหวใหม่ ๆ จากที่เคยคิดประดิษฐ์มา การด้นสด หมายถึง วิธีการเคลื่อนไหว

ของร่างกายที่ไม่ได้มีการเตรียมการหรือรู้ตัวไว้ล่วงหน้ามาก่อน นักแสดงจะปลดปล่อยลีลาท่าทาง ให้เป็นไปตามจังหวะของเสียงเพลงหรือตามที่สมองสั่งการให้เคลื่อนไหวไปในแบบใด ซึ่งนักแสดง ผู้ที่สาธิตวิธีการเต้นสดจะอาศัยประสบการณ์ที่คุ้นเคยและความชำนาญจากพื้นฐานเดิม ของการเต้นรำเป็นตัวกำหนดให้เกิดการเคลื่อนไหวเหล่านั้น

ทีมเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพใช้วิธีการเต้นสดในช่วงแรกของกระบวนการ ออกแบบท่าเต้นรำเท่านั้น เพื่อให้ได้ลักษณะของท่าชุดเต้นรำกลุ่มหนึ่งที่มีความแตกต่างกันออกไป โดยเป็นการสาธิตการเต้นสดจากนักนาฏยประดิษฐ์เองหรือจากนักแสดงในทีมที่มีความสามารถ และทักษะการเต้นรำในระดับดีเยี่ยม นอกจากนี้การเต้นสดยังเป็นอีกวิธีการที่นักนาฏยประดิษฐ์ เลือกใช้ในทุก ๆ การแข่งขันแต่ละปี เพราะจะทำให้ได้คุณภาพของการเคลื่อนไหว ลักษณะ ของการเคลื่อนไหว รวมถึงท่าทางที่แปลกใหม่ นำมาปรับประยุกต์ให้เกิดความเหมาะสมและ สามารถเลือกใช้สอยได้กับการแข่งขันในปีนั้น ๆ อย่างพอดีและลงตัว อีกทั้งนาฏยประดิษฐ์ยังม ีความสอดคล้องกับแก่น (Theme) ของการแข่งขันหรือการจัดการแสดงอีกด้วย

สำหรับการทดลองโดยการเต้นสดจะเริ่มจากการฟังแนวทางของดนตรีว่ามีจังหวะ ความเร็วเท่าไร มีห้องเพลงและจำนวนนับแปดให้ปฏิบัติมากน้อยเพียงใด เมื่อฟังดนตรีแล้วก็จะ ทดลองขยับเขยื้อนร่างกายไปตามจังหวะเพลง ซึ่งท่าทางการเคลื่อนไหวส่วนหนึ่งจะถูกประดิษฐ์ เอาไว้เป็นหลักอยู่ก่อนแล้ว เมื่อการเต้นสดได้ค้นพบท่าทางที่นักนาฏยประดิษฐ์เห็นว่าสามารถ นำมาประยุกต์และปรุงแต่งให้เป็นท่าทางนาฏยศิลป์ต่อไปได้ ขั้นตอนต่อไปก็จะเข้าสู่กระบวนการ ออกแบบท่าเต้นรำตามลำดับ โดยในการเต้นสดมักจะใช้ผู้ช่วยในการปฏิบัติไม่เกินกว่า 3 คน เพื่อ ป้องกันการเคลื่อนไหวที่มีความหลากหลาย อันเป็นการยากต่อการเลือกเฟ้นและการจัดเรียง ตำแหน่งของท่าทางที่ได้จากการทดลองเต้นสด

4. ประเมินผลจากการเต้นสดและเลือกเฟ้นจุดที่น่าสนใจมาปะติดปะต่อ (Evaluation of Improvisation, Selective and Refinement) นักนาฏยประดิษฐ์จะรวบรวม ท่าทางต่าง ๆ ที่ได้จากการเต้นสด นำมาพิจารณาและขัดเกลาว่าส่วนใดเหมาะสมหรือไม่อย่างไร และเลือกจุดที่น่าสนใจจากการเต้นสดมาปรุงแต่งลีลาการเคลื่อนไหวหรือปรับลักษณะของวิธี การใช้อวัยวะเพิ่มเติมลงไป ทำให้ได้ท่าชุดสั้น ๆ ประมาณ 2-3 ชุด สำหรับเป็นตัวเลือกและเป็นท่า ชุดสำรองที่จะเลือกใช้หรือผนวกลีลาให้เข้ากับท่าทางที่ได้มีการคิดประดิษฐ์ไว้ก่อนหน้านี้อีกแล้ว

ในวิธีการประเมินผลจากการตัดสินนักนาฏยประดิษฐ์จะร่วมทำงานกับผู้ช่วยหรือนักแสดงสาธิตประมาณ 2-3 คน แต่การตัดสินใจว่าท่าทางปรุงแต่งนั้นควรเป็นแบบใดจะขึ้นอยู่กับนักนาฏยประดิษฐ์โดยตรง ผู้ช่วยจะนำเสนอความคิดเห็น และนักแสดงจะมีหน้าที่เคลื่อนไหวร่างกายที่ได้จากการตัดสิน แสดงท่าทางที่ได้มีการขัดเกลาแล้วให้นักนาฏยประดิษฐ์ตรวจสอบเพื่อความมั่นใจอีกครั้ง สำหรับการเลือกเฟ้นท่าปรุงแต่งจะมีพื้นฐานมาจากท่าทางหลักที่ได้จากการตัดสิน ซึ่งขั้นตอนนี้นักนาฏยประดิษฐ์จะสังเกตและพิจารณาด้วยสายตา หากลีลาที่ได้ดูแข็งกระด้างเกินไป ก็จะทำให้ลีลานั้นดูอ่อนนุ่มลง โดยคงพื้นฐานท่าทางเดิมเอาไว้ให้มากที่สุด

5. ดำเนินการกำกับให้มีรูปแบบทางการแสดง (Motif) ครอบคลุมการทำงานในขั้นตอน นี้ถือได้ว่าเป็นส่วนที่ค่อนข้างมีความสำคัญมากที่สุดในบรรดาขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งหนึ่ง ๆ ของนายสรวิชัย ซึ่งเมื่อได้ลักษณะอย่างคร่าว ๆ ของลีลาการเคลื่อนไหวต่าง ๆ นานาที่ได้ทดสอบและผ่านการขัดเกลาปรุงแต่งจากการตัดสินแล้วนั้น นักนาฏยประดิษฐ์จะทำการเชื่อมต่อร้อยเรียงกระบวนการท่าเหล่านั้นให้เกิดความลงตัว โดยพิจารณาว่าท่าทางแบบใดควรอยู่ก่อนหลัง ท่าทางแบบใดควรปฏิบัติโดยนักแสดงผู้ชายหรือผู้หญิง เป็นต้น

จากที่ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลผ่านวิธีการวิจัยแบบสหสาขา ที่สำคัญได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมผ่านผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการในด้านศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งพบว่า ในการดำเนินการกำกับให้เกิดรูปแบบทางการแสดงของนายสรวิชัย สามารถจำแนกแยกย่อยได้ 4 ประการ คือ

5.1 Set the Whole Structure หมายถึง การกำหนดโครงสร้างของระบบนาฏยศิลป์โดยรวม วิธีการนี้นายสรวิชัยจะเลือกและลำดับท่าทางต่าง ๆ ว่าท่าใดควรมาก่อน-หลัง โดยจะใช้วิธีการบอกเล่าหรือการจดบันทึกท่าทางการเคลื่อนไหวที่เรียกว่า โนเทชั่น (Notation)

5.2 Emotional Division หมายถึง การแบ่งช่วงของอารมณ์จากท่าทางนาฏยศิลป์ เนื่องจากในสัดส่วนของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งจะมีตอนสำคัญ ๆ เป็นแกนหลัก ดังนั้นในระบบนาฏยศิลป์ก็จำเป็นต้องแบ่งช่วงอารมณ์ของการเคลื่อนไหวด้วย เห็นได้จากท่าทางใน 1 แปรแรกจะเป็นการเคลื่อนไหวที่เน้นอวัยวะมือเป็นหลัก ต่อมาจะเน้นการเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว และในตอนท้ายซึ่งจบลงด้วยท่าเต้นรำแบบคู่ระหว่างชาย-หญิง

5.3 Gesture and Direction หมายถึง ท่าทางและทิศทางของระบบนาฏยศิลป์ และภาพรวมของการเคลื่อนไหว เนื่องจากท่าทางที่ได้มาทั้งหมดเป็นการเลือกเฟ้นและคิดประดิษฐ์ขึ้น

จากนายสรารุณี ดังนั้นสิ่งที่ได้จากจินตภาพจึงมีข้อแตกต่างจากการปฏิบัติจริง ทำให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนตำแหน่งและทิศทางของนักแสดงหรือในท่าเต้นรำบางชุด เพื่อให้คล้องจองและเกิดความเหมาะสมกับภาพองค์รวมของระบบนาฏยศิลป์ต่อไป

5.4 Specification หมายถึง การลงรายละเอียดท่าทางนาฏยศิลป์ นายสรารุณีจะเน้นย้ำให้นักแสดงทุกคนหมั่นฝึกฝนลีลาท่าเต้นรำ หรือแม้แต่สัดส่วนของการแสดงอื่น ๆ ให้ความรอบคอบ เอาใจใส่ต่อรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ จึงอนุมานได้ว่าเป็นการสร้างควมพิถีพิถันให้เกิดกับระบบนาฏยศิลป์ เพื่อที่จะให้เกิดข้อผิดพลาดน้อยที่สุดเมื่อทำการแข่งขันจริง และในตอนท้ายก่อนการแข่งขันก็จะมีการตรวจสอบภาพโดยรวมของการแสดง รวมถึงการเคลื่อนไหวท่าทางในแต่ละสัดส่วนอีกครั้งหนึ่ง เพื่อปรับบางจุดให้เหมาะสมกับสถานที่ อีกทั้งยังเป็นการตรวจสอบปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้อีกครั้งหนึ่งด้วย

จากแนวคิดและกระบวนการในการออกแบบท่าเต้นรำหนึ่ง ๆ นั้น นายสรารุณียอมรับว่ายกระดับขั้นตอนและการดำเนินการทั้ง 5 ประการนี้ทั้งสิ้น จะขาดหรือละเลยสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปเสียไม่ได้ ขั้นตอนหนึ่ง ๆ จะส่งผลต่อขั้นตอนหนึ่ง ๆ ในตอนถัดไปด้วยเสมอ เปรียบเสมือนเป็นเตาหลอมองค์ความรู้และขั้นตอนการออกแบบสร้างสรรค์ จนเกิดเป็นผลงานศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งที่มีนาฏยลักษณะทั้งที่เกิดขึ้นกับนายสรารุณี และผลงานนาฏยศิลป์นั่นเอง

ที่มาของกระบวนการท่าและการดัดแปลงลีลาของสรารุณี สำเนียงดี

ประเด็นนี้จะมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกับภูมิหลังของนักนาฏยประดิษฐ์ เนื่องจากระบบการสร้างสรรค์ท่าทางจะอาศัยองค์ความรู้และประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีต ร่วมกับสิ่งที่พบเห็นจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นปัจจุบัน เพื่อนำสิ่งเหล่านี้มาปรับปรุงให้ขยายผลให้เกิดเป็นท่าทางการเคลื่อนไหวร่างกายที่คงเอกลักษณ์และสร้างความแปลกใหม่ให้กับวงการเชียร์ลีดดิ้งมากยิ่งขึ้น

ที่มาของกระบวนการท่าเต้นรำ หมายถึง สิ่งที่เป็นพื้นฐานการเคลื่อนไหวร่างกายในแต่ละจังหวะจะโคน เป็นการอาศัยที่มาของท่าทางนั้นได้มาจากแหล่งความรู้ใดบ้าง โดยผู้วิจัยขอจำแนกแหล่งที่มาของกระบวนการท่าเต้นรำของนายสรารุณี ที่ใช้สำหรับออกแบบลีลาให้กับทีมเชียร์ลีดเดอร์

มหาวิทยาลัยกรุงเทพออกเป็น 5 ส่วนคือ

1. แหล่งที่มาจากผลงานในอดีต ที่มาของท่าทางจะได้จากการประมวลผลท่าเต้นรำที่เคยออกแบบเอาไว้ในอดีตทั้งหมด มาจัดเรียงลำดับเสียใหม่ เพื่อตรวจสอบว่า ท่าทางใดบ้างที่จะสามารถนำมาต่อยอดหรือปรุงแต่งให้เกิดเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายแบบใหม่โดยสิ้นเชิง

2. แหล่งที่มาจากการสังเกตสิ่งรอบตัว อาศัยท่าทางจากกิจกรรมการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันที่เป็นปกติตามธรรมชาติ เช่น การเดิน การวิ่ง การนั่ง การกระโดด การเอื้อมจับสิ่งของ การเอียงศีรษะ การงอแผ่นหลัง การยกขา ฯลฯ นอกจากนี้ยังอาศัยจากสิ่งที่พบเห็นได้รอบกาย เช่น การพูดคุยและปฏิสัมพันธ์ของคนสองคนขึ้นไป การแสดงท่าทางระหว่างบุคคลในห่วงอารมณ์ที่แตกต่างกันหรือการแสดงออกของคนหนึ่งคนที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่ง ฯลฯ

3. แหล่งที่มาจากการศึกษาทฤษฎีทางนาฏศิลป์ เป็นการนำภูมิความรู้ในเชิงนาฏศิลป์มาใช้อย่างถูกต้อง เป็นการศึกษาที่มาของท่าทางต่าง ๆ เพื่อให้ทราบถึงวิธีและกระบวนการปฏิบัติที่ถูกต้อง รวมถึงลักษณะของการใช้ร่างกายตามจารีตของนาฏศิลป์แต่ละประเภทว่าเป็นอย่างไร เพื่อให้สามารถถ่ายทอดและแสดงท่าทางสาธิตให้กับนักแสดงหรือผู้ฝึกหัดเพื่อทำการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญได้ต่อไป

4. แหล่งที่มาจากการแลกเปลี่ยนระหว่างวัฒนธรรม นายสรวิศได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และประสบการณ์ของศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งกับทีมเชียร์ลีดเดอร์จากต่างประเทศอยู่เนือง ๆ ทำให้เกิดการถ่ายทอดข้ามผ่านวัฒนธรรมหนึ่งไปสู่อีกรัฐวัฒนธรรมหนึ่ง กลายเป็นการแลกเปลี่ยนของแหล่งความรู้ เพื่อที่จะนำผลที่ได้ดังกล่าวมาต่อยอดหรือพัฒนาให้เข้ากับระบบนาฏศิลป์และภาพองค์รวมของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพในโอกาสต่อ ๆ ไป

5. แหล่งที่มาจากการศึกษาผ่านวิทยาการสมัยใหม่ เนื่องจากโลกในยุคปัจจุบันเป็นโลกแห่งยุคไร้พรมแดน นายสรวิศจะใช้วิธีการศึกษาท่าทางต่าง ๆ จากระบบออนไลน์และระบบโซเชียลเน็ตเวิร์ก เนื่องจากผลงานศิลปะในปัจจุบันสามารถแลกเปลี่ยนกันระหว่างทวีปอย่างรวดเร็ว ซึ่งแหล่งที่มาดังกล่าวจะได้มาจากการศึกษาผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น เว็บไซต์ยูทูป (www.youtube.com) ซึ่งเป็นแหล่งรวมภาพบันทึกการแสดงสดในด้านศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งจากเว็บไซต์ทีมเชียร์ลีดเดอร์ชั้นนำของต่างประเทศ และจากองค์กรหรือสมาพันธ์กีฬาเชียร์ลีดดิ้งที่

ก่อตั้งในต่างประเทศ โดยมีการเผยแพร่ความรู้ในเรื่องกีฬาเซียร์ลิตติ้งด้วยเช่นกัน

การดัดแปลงลีลา หมายถึง การนำเอาท่าทางที่ได้จากแหล่งข้อมูลที่แตกต่างกัน ซึ่งจะเป็นท่าทางที่ยังมิได้มีการปรุงแต่งใด ๆ ภาษาพูดในด้านการเต้นรำเรียกว่า “ท่าดิบ” หรือ “ท่าแห้ง” โดยนายสรารุฒินำท่าทางต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างมากมาย มาทดลองเคลื่อนไหวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผนวกกับการเคลื่อนไหวที่เรียกว่า การด้นสด ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวถึงลักษณะการด้นสดโดยละเอียดแล้วในหัวข้อก่อนหน้านี้ และเมื่อได้ลีลาท่าทางอันเป็นแนวทางสำหรับใช้ในการเคลื่อนไหวแล้ว ก็จะนำท่าทางเหล่านั้นมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลง จัดแต่ง และผสมผสานให้เกิดความคละคล้า ของท่าเต้นรำกันอย่างมีลักษณะเฉพาะในที่สุด

ส่วนสำคัญของ การดัดแปลงท่าทาง เพื่อให้เกิดเป็นลีลาท่าเต้นที่สำเร็จรูปนั้น นักนาฏยประดิษฐ์จะทำการตรวจสอบในเรื่องอื่น ๆ ควบคู่กันไปด้วยคือ คุณภาพและศักยภาพ ของนักแสดง ทั้งสองประเด็นนี้มีความสัมพันธ์และแยกออกจากกันไม่ได้อย่างเด็ดขาด ท่าทาง หนึ่ง ๆ เมื่อทำการทดลองกับนักแสดงสาธิตแล้วประสบความสำเร็จ เมื่อนำมาถ่ายทอดให้กับ นักแสดงตัวจริงอาจจะเกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้หรือมีความไม่สมบูรณ์ของท่าทางตามที่ได้คิด ประดิษฐ์เอาไว้

ในด้านคุณภาพนักแสดง นักนาฏยประดิษฐ์จะต้องหมั่นฝึกฝนและสร้าง ความกระตือรือร้นให้เกิดกับนักแสดง ส่วนในด้านศักยภาพก็ต้องคัดเลือกนักแสดงที่มีความสามารถอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ไม่มีคนใดคนหนึ่งโดดเด่นเกินไป กรณีท่าเต้นรำที่ประดิษฐ์ ไว้มีนักแสดงเพียงกึ่งหนึ่งสามารถทำได้อย่างสมบูรณ์ นายสรารุฒินจะดำเนินการปรับท่าทางเหล่านั้นเสียใหม่ เพื่อให้นักแสดงทุก ๆ คนสามารถปฏิบัติได้อย่างพร้อมเพรียงกัน ซึ่งบางลีลา การเคลื่อนไหวอาจจำเป็นต้องยอมลดคุณภาพในเรื่องของเอกลักษณ์และความโดดเด่นออกไป เพื่อรักษาภาพโดยรวมของการแสดงให้มีความสมบูรณ์ในที่สุด จุดที่น่าเน้นเป็นพิเศษคือการดูแล รักษาสุขภาพของนักแสดงทั้งหมด ถือเป็นเรื่องที่นายสรารุฒิให้ความสำคัญและจะละทิ้งเสียมิได้ นอกจากนี้ยังต้องเคร่งครัดในท่าทางที่ได้สร้างสรรค์ต้องไม่เกิดความอันตรายต่อนักแสดงหรือมีความผาดโผนและหวาดเสียวจนเกินความจำเป็น

ระเบียบและมาตรฐานการฝึกหัดเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ระเบียบและมาตรฐานของการฝึกหัดการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งเป็นการเตรียมความพร้อมของร่างกายและจิตใจ ผ่านการฝึกฝนและฝึกปฏิบัติจนเกิดความเชี่ยวชาญและชำนาญ นำไปสู่การแสดงออกของท่าทางสำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งได้เป็นอย่างดี โดยจากผลการวิเคราะห์สามารถสรุปสาระสำคัญของระเบียบและมาตรฐานสำหรับการฝึกหัดออกเป็น 4 ประเด็นใหญ่ ๆ ประกอบด้วย

1. การฝึกหัดเบื้องต้น สิ่งแรกของกระบวนการศึกษานาฏยศิลป์คือผู้แสดงจะต้องฝึกหัดลักษณะการเคลื่อนไหวร่างกายในเบื้องต้นให้เกิดความแม่นยำเสียก่อน โดยท่าทางที่ใช้ฝึกหัดนั้นจะประกอบไปด้วยท่าออกกำลังกายแบบพื้นฐานในแขนงวิชาพลศึกษา (พลศึกษาเป็นศาสตร์และศิลป์ที่ได้รับการถ่ายทอดมานานจากประเทศตะวันตก ที่เน้นร่างกายเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าจิตใจ ที่มีความแข็งแรง ความเร็ว ความอ่อนตัว ความคล่องแคล่ว ความทนทาน และระบบไหลเวียนโลหิต) และยังมีท่าทางพื้นฐานของกีฬายิมนาสติก ท่าทางพื้นฐานของการเต้นรำตามจารีตหลักของรูปแบบนาฏยศิลป์ที่นำมาประยุกต์ใช้

ท่าพื้นฐานจากแขนงวิชาพลศึกษา ประกอบไปด้วย ท่าวิดพื้น ท่ากระโดดตบมือ ท่าวิ่ง ท่าพื้นฐานจากกีฬายิมนาสติก ประกอบไปด้วย การสร้างความยืดหยุ่นให้กับกล้ามเนื้อขา เช่น การให้ฝึกแยกขาและปลายเท้า (การกางขาในระดับองศา 180 องศา) การฝึกกล้ามเนื้อของหลังให้สามารถทำท่าสะพานโค้ง และการฝึกกำลังของสปริงข้อเท้าเพื่อให้สามารถทำท่ากระโดดในระดับสูง ซึ่งต้องใช้พลังและแรงกระโดดจากข้อเท้าเป็นสำคัญ ฯลฯ สำหรับท่าทางพื้นฐานของการเต้นรำได้แก่ การฝึกกอดปลายเท้าทุกครั้งเมื่ออวัยวะขาและเท้ากลอยอยู่ในอากาศ การฝึกเคลื่อนไหวร่างกายแบบแยกส่วนประกอบ (หรือที่เรียกว่า Isolation Routine) การฝึกหัดการเต้นรำตามจารีตต่าง ๆ เช่น การเต้นบัลเลต์เป็นแบบใด การเต้นฮิปฮอป การเต้นเร็กเก้ และการเต้นแจ๊ส มีลักษณะของการเคลื่อนไหวร่างกายเป็นแบบใด ซึ่งจะทำให้นักแสดงเข้าใจในกระบวนการเต้นรำได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น อันจะมีผลต่อการแสดงออกของท่าทางขณะทำการแสดง นอกจากนี้ก็จะมีวิธีการฝึกกระบวนการจดจำท่าทาง โดยนักนาฏยประดิษฐ์จะถ่ายทอดท่าทางให้ที่ละจังหวะนับแปดและฝึกการเชื่อมต่อท่าเต้นรำและการประกอบท่าชุด

2. การใช้สรีระร่างกายเพื่อแสดงออกท่าทาง หลังจากที่นักแสดงได้ฝึกหัดในเบื้องต้น และมีความเข้าใจในการเคลื่อนไหวของท่าทางต่าง ๆ ในระดับหนึ่งแล้ว นักนาฏยประดิษฐ์จะถ่ายทอดท่าเต้นรำที่ได้คิดประดิษฐ์ให้จดจำ นักแสดงจะต้องฝึกการเคลื่อนไหวท่าเต้นรำแบบต่อเนื่องจนจบกระบวนการท่าทั้งหมด กล่าวคือต้องฝึกเต้นรำให้ได้ครบทุกแปดแบบต่อเนื่องยาวนาน เพื่อวัดว่าสามารถจดจำท่าทางที่ถ่ายทอดให้ได้หรือไม่ ต้องฝึกการเคลื่อนไหวให้เกิดความคุ้นชินกับจังหวะเสียงร้องหรือเพลงดนตรี การใช้สรีระร่างกายเพื่อแสดงออกท่าทางอย่างถูกต้อง ซึ่งนอกจากจะต้องปฏิบัติในส่วนที่เป็นท่าทางนาฏศิลป์แล้วก็ต้องรู้จักควบคุมและเก็บความรู้สึกส่วนตัวได้ เช่น เมื่อนักแสดงรู้สึกมีอาการเหนื่อยหอบในขณะที่ปฏิบัติท่าทาง ก็จะต้องรู้จักวิธีเก็บซ่อนอาการเหนื่อยหอบเหล่านั้นเอาไว้ หรืออาจแสดงอาการเหนื่อยออกมาในรูปแบบอื่นที่จะทำให้ผู้ชมไม่ทราบว่าเรากำลังเหนื่อยกับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งนั้นอยู่

จุดที่น่าสนใจคือวิธีที่นิยมใช้ปฏิบัติเพื่อเก็บซ่อนอาการเหนื่อยในขณะที่ปฏิบัติท่าทางคือการแสดงออกทางสีหน้าและการกระตุกใบหน้า อันเป็นนาฏยลักษณะประการหนึ่งที่โดดเด่นของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งสำหรับทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยการอ้าปากและการหายใจเอาออกซิเจนเข้าสู่ปอดจากทางปาก การปฏิบัติวิธีดังกล่าวจะช่วยกลบเกลื่อนความรู้สึกเหนื่อยจากการปฏิบัติท่าทางได้เป็นอย่างดี เป็นการดึงความสนใจจากผู้ชมให้มุ่งเน้นถึงความรู้สึกสนุกสนานไปกับอารมณ์ของใบหน้าที่ได้แสดงออกอีกด้วย

ประเด็นที่น่าเน้นคือการฝึกสรีระจะเกิดจากการหมั่นฝึกปฏิบัติท่าทางเป็นประจำ ซึ่งนอกจากการสร้างความคุ้นชินให้ระบบการจดจำแล้วยังส่งผลต่อระบบกล้ามเนื้อ เมื่อมีการปฏิบัติในช่วงแรก กล้ามเนื้อจะเกิดอาการอ่อนล้า เกิดอาการปวดเมื่อยตามลำตัวและตามอวัยวะที่ใช้การเคลื่อนไหวบ่อยครั้ง แต่เมื่อมีการฝึกสรีระจนสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างอัตโนมัติแล้ว ความเมื่อยล้าและอาการปวดตามกล้ามเนื้อต่าง ๆ ก็จะหายไป หมายความว่าระบบของกล้ามเนื้อที่เราทำการฝึกฝนในทุก ๆ วัน ก็ย่อมเกิดความคุ้นเคยขึ้นนั่นเอง

3. การฝึกท่าทางเพื่อแสดงนาฏยลักษณะ สิ่งสำคัญของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพคือ การเคลื่อนไหวจะต้องเป็นไปด้วยความหนักแน่น กระชับฉับไว มีความรวดเร็วในการเคลื่อนไหว ถึงแม้จะเป็นท่าทางที่ดูอ่อนโยนแต่ก็ต้องปฏิบัติให้แข็งแรงและแผ่เร้นด้วยพลังของการเคลื่อนไหว ดังนั้นนาฏยลักษณะสำคัญที่นักนาฏยประดิษฐ์พึงถ่ายทอดให้

นักแสดงคือ “การเคลื่อนไหวให้เกิดลักษณะเฉพาะ” เนื่องจากระบบนาฏศิลป์ที่ปฏิบัติมาจากจารีตของรูปแบบนาฏศิลป์หลากหลายสกุล เมื่อนำมาประยุกต์และคิดประดิษฐ์ท่าเต้นรำขึ้นใหม่ ก็จะต้องแสดงท่าทางการเคลื่อนไหวให้เป็นนาฏยลักษณะใหม่ของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง ต้องไม่แสดงจารีตหนึ่งจารีตใดของนาฏศิลป์ออกมา

ผู้วิจัยมีความเห็นส่วนตัวเพิ่มเติมคือ กรณีที่ทำเต้นรำมีพื้นฐานมาจากการเต้นบัลเลต์ นักแสดงควรจะต้องปฏิบัติท่าทางให้ผู้ชมไม่รู้สึกรู้ว่าท่าเต้นรำนำมาจากท่าเต้นบัลเลต์ อันจะได้ความรู้สึกต่อการเคลื่อนไหวที่แปลกใหม่ หรือหากเป็นการนำจารีตของการเต้นฮิปฮอปมาใช้ ก็จะต้องแสดงออกถึงท่าทางนั้น ๆ ให้รู้สึกรู้ว่านาฏศิลป์ที่ปฏิบัติไม่ได้เป็นการเต้นฮิปฮอปแบบ 100% หากแต่ควรต้องมีนาฏยลักษณะของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในส่วนมากแฝงเร้นอยู่ในการเคลื่อนไหวทุก ๆ อิริยาบถ

จากผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัยมีความเห็นว่า นาฏยลักษณะที่จะทำให้ผู้ชมเกิดสุนทรียะทางการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งมากกว่าจารีตหลักของนาฏศิลป์ที่นำมาใช้คือ ลักษณะการเคลื่อนไหวที่เรียกว่า การเบ้า เนื่องจากการเบ้าจะทำให้การแสดงท่าทางดูมีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ถึงแม้ว่าท่าเต้นรำนั้นจะเคลื่อนไหวเฉพาะแขนและมือหรือเฉพาะศีรษะ ก็จะส่งผลให้ภาพของการเคลื่อนไหวมีการขยับร่างกาย อวัยวะและศีรษะโดยตลอด ซึ่งการเบ้านอกจากจะทำให้เกิดนาฏยลักษณะที่สำคัญให้กับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพแล้ว ยังเป็นการเน้นย้ำกับจังหวะเสียงร้องหรือเพลงดนตรี สร้างความรู้สึกที่ตื่นตระหนกและสนุกสนานให้กับ การเคลื่อนไหวท่าทางนั้น ๆ นอกเหนือไปจากการเคลื่อนไหวตามหลักความถูกต้องของการจัดร่างกายในทางนาฏศิลป์

4. การสร้างกลเม็ดเด็ดพรายให้กับนาฏศิลป์ กลเม็ดเด็ดพรายนับว่าเป็นองค์ความรู้เฉพาะที่สำคัญและถือได้ว่าเป็นกระบวนการถ่ายทอดจากนักนาฏยประดิษฐ์ไปสู่นักแสดงโดยตรง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การสร้างกลเม็ดเด็ดพรายให้กับนาฏศิลป์เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือไปจากนาฏยประดิษฐ์ที่คิดค้นเอาไว้ เป็นการแสดงออกของท่าทางทุก ๆ อิริยาบถที่นอกเหนือไปจากท่าเต้นรำ เพื่อสร้างความน่าสนใจให้กับนักแสดงแต่ละคน โดยวิธีที่แยบคายในการสร้างกลเม็ดเด็ดพรายคือ นักแสดงจะใช้ช่วงที่เป็นการเปลี่ยนท่าทางจากท่าหนึ่งไปสู่อีกท่าหนึ่งหรือในช่วงที่เป็นการเคลื่อนย้ายตำแหน่งด้วยจังหวะนับแปดที่อยู่ระหว่าง 4-8 จังหวะ (ครึ่งแปดถึงหนึ่งแปด)

เพื่อให้แสดงอิริยาบถใด ๆ ที่แสดงถึงจารีตของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง เช่น การยกมือ การร้อง ตะโกน การสั่นตัวเรื้อนร่าง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักแสดง 2 คน ได้แก่ การตบมือกันหรือการใช้ อวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดกระทบกันด้วยจังหวะหนัก

วิธีที่แยบคายสำหรับการสร้างกลเม็ดเด็ดพราย นับว่าเป็นการถ่ายทอดด้วยลักษณะที่ พิเศษจากนักนาฏยประดิษฐ์ ซึ่งผู้วิจัยมีทัศนะว่าเป็นความเอาใจใส่ต่อกระบวนการสร้างสรรค์ นาฏยศิลป์ นอกเหนือไปจากคิดประดิษฐ์ท่าทางที่ใช้ในการเต้นรำแล้ว ยังต้องคิดวิธีที่จะทำให้เกิด เอกลักษณะเฉพาะในแต่ละนักแสดง ถึงแม้ว่ากลเม็ดเด็ดพรายนี้จะไม่ได้ถูกกำหนดให้นักแสดง ทุกคนปฏิบัติก็ตาม แต่จะให้ปฏิบัติเพียงนักแสดงกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดหรือเป็นนักแสดงที่อยู่ประจำ ตำแหน่งทางด้านหน้าเป็นสำคัญ ซึ่งสะดวกแก่การมองเห็นและง่ายต่อการจดจำก็เป็นได้

อย่างไรก็ตามการสร้างกลเม็ดเด็ดพรายในนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง ของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ย่อมแสดงถึงเหตุผลที่ทำให้ระบบนาฏยศิลป์ของนายสรารุณมี รูปแบบของการแสดงลีลาที่เป็นเอกลักษณะเฉพาะ นอกเหนือไปจากนี้จุดที่น่าสังเกตอีกประการ หนึ่งคือ กลเม็ดเด็ดพรายถือเป็นสิ่งเฉพาะตัว มีเอกลักษณะในแต่ละบุคคล ในแต่ละ นักนาฏยประดิษฐ์คนนั้น หากแม้มีผู้นำไปเลียนแบบหรือถ่ายทอดโดยไม่รู้วิธีที่แยบคายก็ถือเป็น เรื่องยากยิ่งที่จะกระทำท่าทางหรือเลียนแบบการเคลื่อนไหวให้เหมือนได้

เจตคติต่อนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในประเทศไทย

ผู้วิจัยค้นคว้าเบื้องต้นถึงเรื่องเจตคติอันสรุปได้ว่า เจตคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อ สิ่งใด ๆ ซึ่งแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมในลักษณะความชอบ ไม่ชอบ อาจเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย พอใจ และไม่พอใจ ต่อสิ่งใด ๆ ในลักษณะเฉพาะตัว ตามทิศทางของทัศนคติที่มีอยู่ และทำให้เป็น ตัวกำหนดแนวทางของบุคคลในการที่จะมีปฏิริยาตอบสนอง (เจตคติ, ม.ป.ป.) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ เทียบเคียงเจตคติกับนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง หมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวที่มี ต่อเรื่องหนึ่งเรื่องใด อันเป็นการแสดงออกต่อระบบความชอบภายในจิตใจหรือทัศนคติเดิม ของบุคคลหนึ่ง ๆ ในที่นี้ผู้วิจัยหมายถึง นายสรารุณ สำเนียงดี

เพื่อมิให้ผลการวิเคราะห์ที่ได้มา มีความอิงเอนและเข้าข้างไปกับบุคคลที่เลือกศึกษา

ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของประเทศไทยหลากหลายท่านในการให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ อย่างไรก็ตามก็ผู้วิจัยได้พยายามวิเคราะห์และพิจารณาผลให้เป็นกลางมากที่สุด สำหรับผลที่จะได้จากการประมวลผลในหลาย ๆ วิธีเพื่อหลีกเลี่ยงหรือเผลอนำความเห็นส่วนตัวของผู้วิจัยมาเป็นประเด็นหลักสำคัญของผลการวิเคราะห์

เจตคติทางด้านนาฏยประดิษฐ์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมนมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งทีมของมหาวิทยาลัยกรุงเทพนับว่าเป็นทีมเชียร์ลีดเดอร์ระดับแนวหน้าในประเทศไทย โดยได้รับรางวัลชนะเลิศจากการแข่งขันรายการซีคอนสแควร์เชียร์ลีดดิ้งทั้งสิ้น 9 ครั้ง จากการแข่งขัน 14 ครั้ง นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 จนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังได้เป็นตัวแทนของประเทศไทยในการเข้าแข่งขันระดับนานาชาติและระดับโลกถึง 2 ครั้ง ซึ่งจากผลการแข่งขันดังกล่าวเป็นที่ประจักษ์แก่วงการเชียร์ลีดดิ้งในประเทศไทย

อนึ่ง ข้อมูลการวิเคราะห์ที่ได้จากการศึกษาประเด็นดังกล่าว ผู้วิจัยมิได้มีเจตนามุ่งหวังเพื่อยกย่องทีมเชียร์ลีดเดอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพว่าเป็นทีมที่เก่งที่สุดในประเทศไทยหรือมีเจตนา กล่าวอ้างถึงทีมอื่น ๆ ว่าต้องมีรูปแบบของการแสดงและการแข่งขันที่อิงเอนมาจากลักษณะของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพเสมอไป หากแต่ผลการวิเคราะห์นี้ผู้วิจัยได้สรุปขึ้นเพื่อหวังว่าจะได้ชุดข้อมูลอันสนับสนุนกับผลการวิเคราะห์เรื่องหลักนาฏยประดิษฐ์เท่านั้น อันเป็นการค้นคว้าและศึกษาระบบการสร้างสรรค์ท่าทางนาฏยศิลป์ ซึ่งนักนาฏยประดิษฐ์แต่ละคนย่อมมีเอกลักษณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ให้มีความแตกต่างกันออกไปตามแต่คุณลักษณะเฉพาะตัว

ดังนั้นสาระสำคัญที่ผู้วิจัยได้จากผลการวิเคราะห์ในประเด็นนี้ จึงถือเป็นเจตคติที่มีต่อผลงานทางศิลปะอันเกิดจากตัวบุคคล ซึ่งศิลปินแต่ละคนก็ย่อมมีความคิดเห็นหรือมีมุมมองลึกซึ้งในด้านศิลปะการแสดง นาฏยศิลป์ และกีฬาเชียร์ลีดดิ้งที่เห็นแตกต่างกันออกไป โดยผู้วิจัยจะขอสรุปผลที่เห็นว่าสอดคล้องและมีความเกี่ยวข้องกับหลักนาฏยประดิษฐ์ของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพโดยตรง ดังจะขออธิบายถึงผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 มุมมองอย่างกว้าง ๆ ประกอบไปด้วย

1. ความเป็นต้นแบบของทีมเชียร์ลีดเดอร์อื่น ๆ ในประเทศไทย (Role Model of Other Cheerleader Team in Thailand) ประเด็นนี้ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงภาพโดยรวมของการแสดงหรือการแข่งขัน ซึ่งปรากฏให้เห็นในแต่ละส่วนประกอบสำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง

ที่นอกเหนือไปจากแสดงท่าทางตามระบบนาฏศิลป์ ได้แก่ การต่อตัว การทำยิมนาสติกและการร้องเชียร์ ซึ่งจากการศึกษาภาพบันทึกการแสดงสดและการศึกษาจากสนามการแข่งขันจริงของผู้วิจัย ผู้ช่วยวิจัย รวมถึงผู้เชี่ยวชาญตลอดจนผู้ชำนาญการ ต่างมีความเห็นว่าการแข่งขันเชียร์ลีตติ้งของทีมอื่น ๆ ทั้งในแง่ของภาพรวมการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย และยังรวมถึงลักษณะของนาฏศิลป์ที่ใช้แสดงล้วนได้รับอิทธิพลมาจากทีมเชียร์ลีตเตอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่กล่าวเช่นนี้อันเนื่องมาจากการแสดงในปีการแข่งขันที่ทำการค้นคว้า ล้วนมีลักษณะของรูปแบบการแสดงบางอย่างที่ใกล้เคียงและอิงเอนไปกับทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพจากปีก่อนหน้าหรือในรอบการแข่งขันก่อนหน้านั้น และยิ่งหากพิจารณาถึงระบบนาฏศิลป์จะพบว่า ลักษณะการจัดวางจุดและตำแหน่งของนักแสดง และรูปแบบการเคลื่อนไหวร่างกาย ล้วนมีส่วนคล้ายคลึงกับทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

จุดที่เน้นเป็นพิเศษคือ การเดินรำแบบคู่ระหว่างชาย-หญิง ซึ่งมีได้เป็นมาตรฐานหลักในระบบนาฏศิลป์ของการแข่งขันเชียร์ลีตติ้งแต่อย่างใด ดังที่ปรากฏในทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพก็ยังคงส่งผลให้ทีมเชียร์ลีตเตอร์อื่น ๆ นำมาปรับประยุกต์ให้เกิดการเดินรำแบบคู่ระหว่างชาย-หญิงในทีมของตนเอง และเป็นการสร้างลักษณะการเดินรำแบบคู่ในแบบฉบับของทีมนั้น ๆ ซึ่งหากพิจารณาอย่างลึกซึ้งซึ่งจะพบว่าเทคนิคที่ใช้ในการทำเดินรำแบบคู่ระหว่างชาย-หญิงยังไม่สามารถเทียบเคียงระดับความยากหรือง่ายของท่าทางได้เท่ากับทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

จากข้อสังเกตดังกล่าวของผู้ร่วมสังเกตการณ์ของผู้วิจัย สามารถอนุมานได้ว่า เป็นอีกประเด็นหนึ่งในหลักนาฏยประดิษฐ์ที่แสดงให้เห็นว่าทีมเชียร์ลีตเตอร์มหาวิทยาลัยกรุงเทพเป็นทีมเชียร์ที่สร้างแรงบันดาลใจและเป็นผู้นำในรูปแบบการเคลื่อนไหวที่แปลกใหม่มาสู่วงการเชียร์ลีตติ้งในประเทศไทย ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องดีงาม

ผู้วิจัยมีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า นาฏศิลป์จัดเป็นทรัพย์สินทางปัญญาและถือว่าเป็นผลงานอันมีลิขสิทธิ์ ในปัจจุบันหากนักนาฏยประดิษฐ์หรือผู้ออกแบบท่าเต้นรำคนใดมีลักษณะพฤติกรรมที่ลอกเลียนแบบท่าทางการเดินรำของนาฏศิลป์ท่านอื่น เพื่อนำมาสร้างสรรค์เป็นผลงานของตนเอง นั้นหมายถึงการละเมิดลิขสิทธิ์ที่ว่าด้วยเรื่องกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา จากที่กล่าวเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาของนาฏศิลป์ ผู้วิจัยเพียงเพื่อที่จะพยายามอธิบายว่า นักนาฏยประดิษฐ์ทุกคนควรตระหนักอย่างถ่องแท้และให้ลึกซึ้งว่าองค์ความรู้ที่ศิลปินแต่ละคนมี

อยู่นั้นล้วนใช้กาลเวลาและประสบการณ์ที่ยาวนานในการสั่งสมและเพิ่มพูน ซึ่งถือว่าไม่ควรปฏิบัติ เป็นอย่างยิ่งสำหรับการที่จะไปลอกเลียนแบบและนำผลงานของนาฏยศิลป์ท่านอื่นมาใช้เป็น ของตนเอง เพราะไม่เช่นนั้นแล้วก็จะถือได้ว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ขโมยทรัพย์สินทางปัญญาของคนอื่น มานั่นเอง ดังความตอนหนึ่งของพีรพงศ์ เสนไฮย ได้กล่าวไว้ว่า

...ฉะนั้นนาฏยกรก็ต้องดูตาม้าตาเรือและให้เกียรติคนอื่นเสมอ จงภูมิใจกับกระบวนการ คิดของตัวเองและระลึกเสมอว่าการเป็นนิสิต นักศึกษาศาขานาฏยศิลป์นั้น จงเรียนรู้เพื่อหลีกเลี่ยง และจงเอาเยี่ยง แต่อย่าเอาอย่าง เพราะในความเป็นจริงแล้วคนเราแต่ละคนล้วนมีเส้นทาง การเดินทางที่แตกต่างกัน... (พีรพงศ์ เสนไฮย, 2546, หน้า 126)

2. การแลกเปลี่ยนผลงานของเชียร์ลีดดิ้งกับทีมจากต่างประเทศและทีมใน ประเทศไทย (The Artwork Exchange between Foreign Cheerleader Team and Thai Cheerleader Team) สืบเนื่องจากมาจากทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพได้เป็นตัวแทนของประเทศไทย เพื่อเข้าแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในระดับนานาชาติและระดับโลกนั้น ทำให้เป็นการเผยแพร่รูปแบบ การแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งในแบบฉบับของประเทศแถบเอเชียให้กับทีมต้นแบบจากประเทศตะวันตก หลายประเทศด้วยกัน ผู้วิจัยได้พิจารณาจากภาพบันทึกการแสดงสดของการแข่งขัน The ICU World Cheerleading Championships 2009 พบว่าขณะที่ทำการแข่งขัน ผู้ชมและนักแสดงทีม อื่น ๆ ต่างร้องตะโกน ส่งเสียงอันแสดงความหมายให้กำลังใจและชื่นชมในผลงานของทีม มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และในตอนท้ายของการแสดงผู้ชมส่วนมากต่างก็ยืนปรบมือให้กำลังใจและ แสดงความยินดีในผลงานการแสดง พร้อมทั้งร้องตะโกนออกสำเนียงว่า ไทยแลนด์ ๆ เป็นจังหวะ โดยตลอดการแสดง

ผู้วิจัยได้เข้าตรวจสอบข้อคิดเห็นหรือคำแนะนำจากเว็บไซต์ยูทูป (Youtube เป็นเว็บไซต์ ที่รวบรวมภาพบันทึกด้วยวิดีโอมากมายหลายศาสตร์สาขาไว้ ณ ที่นี้) ล้วนมีความเห็นที่ชื่นชมทีม มหาวิทยาลัยกรุงเทพว่าเป็นทีมที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นในการแข่งขันเป็นอย่างมาก ทั้งในแง่ ของการประกอบท่าชุดต่อตัวที่มีความแตกต่างจากทีมประเทศตะวันตก ทั้งเทคนิควิธีการขึ้น ท่าทางและการเชื่อมโยงของท่าทางต่าง ๆ มีความรวดเร็วและน่าติดตาม เป็นต้น

เหตุที่ผู้วิจัยยกตัวอย่างของการแข่งขันครั้งนี้เพราะว่าถือเป็นการแข่งขันที่เทียบเท่ากับ กีฬาโอลิมปิกของเชียร์ลีดดิ้ง และเป็นการจัดการแข่งขันครั้งแรกของโลก (ขณะที่ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยครั้งนี้ตรงกับปี ค.ศ. 2010 ซึ่งได้มีการจัดการแข่งขัน The ICU World 2010 เมื่อประมาณ เดือนเมษายน-พฤษภาคม พ.ศ. 2553 โดยทีมที่เป็นตัวแทนของประเทศไทยคือทีม BMC จาก โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลราชธานี) โดยหลังจากการแข่งขันที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้ ถูกเชิญไปทำการแสดงยังประเทศสิงคโปร์ เพื่อร่วมการ Workshop ให้กับทีมเชียร์ลีดเดอร์ท้องถิ่น คือ “ทีมเลคกาซี (Legacy)”

โดยขณะที่ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยได้ทำการติดต่อด้วยระบบคอมพิวเตอร์กับ นักนาฏยประดิษฐ์ที่เลือกศึกษาคือ นายสรวิศ สำเนียงดี ผ่านระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์และ ระบบโซเชียลเน็ตเวิร์ก (Social Network) เพื่อเข้าตรวจสอบภาพถ่ายที่ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพได้ เข้าทำการ Workshop ณ ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งจากภาพได้แสดงให้เห็นว่าเป็นการผูกมิตรสัมพันธ์ อันดีงามกับทีมเชียร์ลีดเดอร์ต่างประเทศเพื่อแลกเปลี่ยนลักษณะรูปแบบการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง และถือเป็นพัฒนาการของการสร้างสรรค์ศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้งให้เข้ายุคเข้าสมัย อย่างต่อเนื่องอีกด้วย

นอกจากนี้สมาคมเชียร์ลีดเดอร์ไทย (TCA: Thai Cheerleading Association) ได้จัดการอบรมกีฬาเชียร์ลีดดิ้งอย่างถูกต้องขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยกระจายตามภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย ซึ่งได้เชิญนายสรวิศ สำเนียงดี เป็นวิทยากรในการฝึกอบรมเชียร์ลีดดิ้ง โดยอบรม ตั้งแต่เทคนิคระดับพื้นฐานไปจนถึงเทคนิคระดับขั้นสูง อบรมทั้งในแง่ของการต่อตัว การทำ ยิมนาสติก การทำอาร์มโมชัน และการเดินร่า เป็นต้น และขณะที่ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ล่าสุดทาง สมาคมเชียร์ลีดเดอร์ไทยได้จัดอบรม “TCA Cheerleading Camp 2010” ที่มหาวิทยาลัยบูรพา จ.ชลบุรี ซึ่งถือได้ว่านักนาฏยประดิษฐ์ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษามีคุณสมบัติทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ อันสามารถนำองค์ความรู้ที่มีอยู่ออกมาถ่ายทอดให้กับทีมเชียร์ลีดเดอร์อื่น ๆ ให้สามารถปฏิบัติการแสดงได้อย่างถูกต้องและถูกวิธีตรงตามหลักสากล

ผู้วิจัยพิจารณาเพิ่มเติมจากผลงานการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมต่าง ๆ ในประเทศไทย จากการแข่งขันในระดับและปีเดียวกับที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพพบว่า ทีมเชียร์ลีดเดอร์แต่ละทีม ล้วนมีเอกลักษณ์ในการแสดงที่มีลักษณะเฉพาะ ทั้งในแง่ของเครื่องแต่งกาย การจัดองค์ประกอบ

การแสดง การแสดงท่ารำเต้นหรือการทำยิมนาสติก อันเป็นผลมาจากนักนาฏยประดิษฐ์ที่ได้ถ่ายทอดและฝึกฝนให้กับนักแสดงจนเกิดความชำนาญ

อย่างไรก็ตามนักนาฏยประดิษฐ์ตลอดจนนาฏยศิลปินแต่ละคนย่อมมีคุณลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ละบุคคล ผู้วิจัยจึงมีอาจเปรียบเทียบถึงความดีงามของระบบนาฏยศิลป์ในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพว่าดีกว่าหรือสวยงามกว่าทีมอื่น ๆ หากแต่เป็นการค้นคว้าเพื่อมุ่งเน้นถึงระบบระเบียบของการสร้างสรรค์ท่าเต้นรำอันเป็นนาฏยลักษณะสำคัญสำหรับรูปแบบการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งของประเทศไทยที่พึงปรากฏในทีมหนึ่ง ๆ นั่นเอง

3. บทบาทและความสำคัญของนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง (Role and Importance of Dance in Cheerleading Competition) จากตำราเรื่อง หลักการแสดงนาฏยศิลป์ปริทรรศน์ ได้อธิบายถึงคำศัพท์ทางด้านนาฏยศิลป์ว่า ปัจจุบันมีคำในภาษาไทยหรือภาษาอื่น ๆ ที่ใช้ปะปนอยู่ในภาษาไทยจนติดปากและมีความหมายว่า “นาฏยศิลป์” อยู่หลายคำ คำแต่ละคำมีความหมายคล้ายกันบ้าง แตกต่างกันบ้าง เช่น ระเบียบ รำ เต้น ฟ้อน เซิ้ง ซัด เต้นรำ ลีลาศ ดิน ดินซ์ นาฏยศิลป์ สังคีตศิลป์ ร่ายรำ ศิลปะการแสดง นาฏกรรม หางเครื่อง (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2547, หน้า 12) ในปัจจุบันนาฏยศิลปินหรือนักเรียนรำเต้นบางกลุ่มมักมองว่าการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งเป็นการกีฬาแบบเต็มรูปแบบ หาใช่เป็นศาสตร์ทางด้านนาฏยศิลป์หรือศิลปะการแสดงดังที่กล่าวไว้ข้างต้นไม่ แต่ในความเป็นจริงแล้วการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งถือว่าเป็นผลงานศิลปะการแสดงชนิดหนึ่ง มีระบบของการออกแบบ อีกทั้งมีบทบาทของนาฏยศิลป์อย่างเห็นได้ชัดเจน ผู้วิจัยค้นคว้าในเรื่องของบทบาทของนาฏยศิลป์เพิ่มเติมจากตำราวิชาการด้านศิลปะการแสดง ซึ่งจะขอสรุปสาระสำคัญของบทบาทและความสำคัญของระบบนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งที่ปรากฏในประเทศไทยออกเป็นประเด็นสำคัญ 6 ประการ คือ

3.1 เพื่อการสื่อสาร (Communication) โดยสุรพล วิรุฬห์รักษ์ ได้อธิบายถึงการสื่อสารในนาฏยศิลป์สรุปได้ว่า นาฏยศิลป์เป็นกระบวนการหนึ่งที่มีมนุษย์ใช้ในการสื่อสารธรรมชาติเอื้อให้มนุษย์ใช้ร่างกายประกอบการเล่าเรื่อง เช่น การผจญภัยและการล่าสัตว์เพื่อให้การเล่าเรื่องตื่นเต้นสนุกสนาน นาฏยศิลป์ได้รับการพัฒนาต่อมาโดยการที่มนุษย์เลือกสรรและสร้างสรรค์ท่าทางต่าง ๆ ให้มีความหมายเฉพาะที่เข้าใจและสื่อสารกันได้ในกลุ่มชนนั้น ๆ หรืออาจกล่าวได้ว่านาฏยศิลป์ได้พัฒนาจากรูปลักษณะที่ง่ายและเป็นส่วนประกอบของคำพูดหรือ

วรรณศิลป์ นำไปสู่การสร้างภาษาของตนเองที่เรียกว่า “ภาษาท่ารำ” โดยกำหนดกันในกลุ่มชนที่ใช้ นาฏยศิลป์นั้น ๆ ว่าท่าทางใดมีความหมายอย่างไร (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2547, หน้า 14-15)

จากที่ได้อธิบายมาข้างต้นผู้วิจัยจึงขอเปรียบเทียบคำว่า “ภาษาท่ารำ” ให้ความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Dance Language” และยังมีทัศนะเพิ่มเติมว่าการสื่อสารในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งที่จัดเป็นรูปแบบตามระบบนาฏยศิลป์ เป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างนักแสดงและผู้ชม นาฏยศิลป์จะเน้นระบบเครือข่ายระหว่างกัน เมื่อนักแสดงเคลื่อนไหวท่าทางหนึ่ง ๆ ผู้ชมก็ย่อมเกิดความรู้สึกหนึ่ง ๆ ตามไปด้วย การเต้นรำที่ประทับใจผู้ชมจะได้ภาษาตอบรับเป็นการร้องตะโกนหรือส่งเสียงเชียร์ให้กำลังใจ ซึ่งภาษาท่ารำเด่นในการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งแม้จะมีความแตกต่างจากภาษาท่ารำเด่นของนาฏยศิลป์สกุลอื่น ๆ อยู่บ้าง หากแต่การสื่อสารระหว่างผู้ชมและนักแสดงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมถือว่าการสื่อสารระหว่างภาษาท่ารำเด่นมีความสมบูรณ์ที่สุดในที่สุด

อย่างไรก็ตามท่าทางของนาฏยศิลป์แต่ละสกุลย่อมมีความแตกต่างกันออกไปตามเอกลักษณ์นั้น ๆ ภาษาท่ารำเด่นมิได้แสดงความหมายที่อาจจะแปลออกมาเป็นคำพูดหรือภาษาเขียนเท่านั้น หากแต่ภาษาท่ารำเด่นยังสามารถแสดงออกซึ่งอารมณ์ของมนุษย์ผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายได้อีกด้วย

3.2 เพื่อการบันเทิงสำหรับบุคคลอื่น (Entertaining Others) เจตนาของระบบนาฏยศิลป์เพื่อถ่ายทอดความบันเทิงเรีงรมย์ให้แก่ผู้ชมเป็นสำคัญ การแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งเป็นการแสดงที่ถูกจัดให้มีการแข่งขันเกิดขึ้น และในตัวนาฏยศิลป์เองก็มีการจัดแข่งขันการเต้นรำอยู่มากมาย ดังปรากฏให้เห็นได้จากการแข่งขันของต่างประเทศ เช่น รายการ World of Dance Competition และ World Ballet Competition จัดเป็นการนำเอาแขนงของศาสตร์ด้านศิลปะมาเป็นเป้าประสงค์หลักของการแข่งขัน ทำให้เกิดความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้จะทำให้นาฏยศิลป์นั้นได้สร้างสรรค์ผลงานอย่างต่อเนื่องแล้ว ผลงานที่ประกอบขึ้นเพื่อใช้ในการแข่งขันยังมีการถ่ายทอดและเก็บรักษากันต่อ ๆ มา อีกทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมหรือรูปแบบของนาฏยศิลป์จากนาฏยศิลป์ท่านอื่น ๆ และทำให้ทราบได้ว่ารูปแบบหรือลักษณะที่โดดเด่นของนาฏยศิลป์ท่านนั้นเป็นอย่างไร

ผู้วิจัยมีความเห็นเชิงเปรียบเทียบว่า การแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่ผู้คนจากทั่วทุกมุมโลกต่างให้ความสนใจ เพราะไม่เช่นนั้นแล้วคงจะไม่มี การผนวกเข้าเป็นกีฬาประเภทหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็นการผสมผสานการกีฬาเข้ากับศิลปะการแสดง ส่งผลให้เกิดเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายที่มีความน่าสนใจ ตื่นเต้น ได้ลุ้นและตระการตา ไปกับเคลื่อนไหวนั้น ๆ โดยนาฏศิลป์ที่แสดงเพื่อเสริมสร้างความสุขและความบันเทิงแก่บุคคลอื่น เป็นกิจกรรมที่มีมาอย่างยาวนานนับตั้งแต่สังคมของมนุษย์เริ่มมีระบบโครงสร้างที่ชัดเจน และเริ่ม มีกลุ่มคนที่มีความรู้และความชำนาญเฉพาะทางเกิดขึ้น จนกลายเป็นนาฏศิลป์ที่ดำรงตนให้อยู่ ในจารีตของนาฏศิลป์อย่างแท้จริง

นาฏศิลป์ที่สร้างความบันเทิงนี้มีส่วนสำคัญต่อระบบโครงสร้างทางสังคมและได้รับการ สนับสนุนจากชนชั้นทางสังคมมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 ประการคือ สนับสนุนจากชนชั้นปกครอง และสนับสนุนจากชนชั้นถูกปกครอง (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2547, หน้า 16) ประการแรกนาฏศิลป์ที่สนับสนุนโดยชนชั้นปกครองจะสะท้อนความเรียบร้อย ความประณีต ความวิจิตร อันเป็นรสนิยมและวิถีชีวิตของชนชั้นปกครอง ส่วนประการที่สองนาฏศิลป์ที่ สนับสนุนโดยชนชั้นถูกปกครองมักจะสะท้อนความโลดโผน ความสนุกสนาน ความรวดเร็วว่องไว อันเป็นรสนิยมและวิถีชีวิตของประชาชนทั่วไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งได้ว่าเป็นศิลปะการแสดงที่จัดอยู่ใน กลุ่มของชนชั้นถูกปกครอง คืออยู่ภายใต้ประชาชนทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นเด็กนักเรียน นิสิต นักศึกษาหรือผู้ใหญ่ผู้ทำงาน ทั้งที่เป็นองค์กรทางภาครัฐและภาคเอกชน ล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีส่วน ช่วยในการค้าจุนศิลปะการแสดงประเภทนี้ให้คงอยู่ สิ่งที่น่าเน้นย้ำเป็นพิเศษคือแม้ว่าการแข่งขัน เชียร์ลีดดิ้งจะมีได้เป็นศิลปะการแสดงประจำชาติไทย กระนั้นการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งได้สอดแทรก แฝงตัวอยู่ในวัฒนธรรมการดำรงชีวิตของคนรุ่นใหม่เสมอมา นอกจากนี้ยังมีการจัดการแสดงใน แบบที่คล้ายคลึงกับเชียร์ลีดดิ้งให้เยาวชนได้แสดงความสามารถได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

3.3 เพื่อการออกกำลังกาย (Exercise) เนื่องจากนาฏศิลป์ต้องอาศัยกำลังเป็น อย่างมากในการฝึกหัด ในการฝึกซ้อมและในการแสดง นักแสดงหรือผู้ฝึกปฏิบัติจึงถือได้ว่า ได้ เป็นการออกกำลังกายอยู่ตลอดเวลา จากพื้นฐานของเชียร์ลีดดิ้งที่เรียกว่าอาร์มโมชัน สามารถ ประยุกต์การเคลื่อนไหวให้กลายเป็นท่าออกกำลังกายได้ เนื่องจากเป็นท่าทางที่ง่าย

มีความซับซ้อนน้อย ไม่ต้องใช้กำลังในการเคลื่อนไหวมาก ดังจะเห็นได้จากปัจจุบันมีการเต้นแอโรบิกหรือที่เรียกว่า “การเต้นรำออกกำลังกายประกอบเพลง (Aerobic Dance)” ก็เป็นการนำเอานาฏศิลป์มาประยุกต์และร้อยเรียงให้เหมาะสมกับการออกกำลังกายที่สามารถปฏิบัติได้กับทุกเพศทุกวัย ท่าทางการเคลื่อนไหวของเชียร์ลีดดิ้งนอกจากจะมีความสนุกสนาน มีรูปแบบในการเคลื่อนไหวและมีความพร้อมเพรียง ผู้ฝึกปฏิบัติยังสามารถนำการเคลื่อนไหวนี้ไปปฏิบัติในที่รโหฐานได้ อีกทั้งสามารถปฏิบัติแบบคนเดียวหรือเป็นหมู่คณะครบครัน

ข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ปัจจุบันการเต้นรำออกกำลังกายประกอบเพลง โดยใช้พื้นฐานของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งมาเป็นหลักในการเคลื่อนไหวยังไม่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนนัก ยังไม่มีกลุ่มคนหรือสมาคมใดนำการเคลื่อนไหวของเชียร์ลีดดิ้งไปใช้เป็นท่าออกกำลังกายที่เป็นแบบแผนมาก่อน

ดังนั้นข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญจึงสนับสนุนกับผู้วิจัยที่ได้อธิบายไว้ก่อนหน้านี้ ในประเด็นของการนำรูปแบบการเคลื่อนไหวของเชียร์ลีดดิ้งมาพัฒนาเป็นการออกกำลังกาย อาจด้วยเหตุผลที่การแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งจากทัศนะของคนส่วนใหญ่เล็งเห็นว่าเป็นกิจกรรมสำหรับวัยรุ่นและเยาวชน เนื่องจากมีการเคลื่อนไหวที่ผาดโผน อันตรายและรวดเร็ว หากแต่ยังไม่ทราบถึงท่าทางอันเป็นพื้นฐานของการเคลื่อนไหว ซึ่งทุกคนล้วนสามารถปฏิบัติได้โดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายหรือการบาดเจ็บใด ๆ หากได้รับการถ่ายทอดจากผู้เชี่ยวชาญและนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

จากที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาทั้งหมดนี้เพียงเพื่อจะพยายามอธิบายให้เห็นว่าการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งมีองค์ประกอบอยู่อย่างหลากหลาย ทั้งการเคลื่อนไหวที่เป็นแบบพื้นฐาน แบบขั้นกลาง และแบบขั้นสูง นักแสดงหรือผู้ฝึกปฏิบัติจะไม่สามารถกระโดดข้ามขั้นตอนของการฝึกหัดได้ โดยการฝึกปฏิบัติอย่างถูกต้องถูกวิธี นอกจากจะทำให้เกิดการเคลื่อนไหวที่เป็นไปด้วยความถูกต้องและมีประสิทธิภาพแล้ว ยังส่งผลในทางอ้อมต่อสุขภาพและร่างกายของผู้ที่ฝึกหัด เช่น ทำให้เกิดมวลกล้ามเนื้อที่เห็นได้ชัดเจนเพิ่มขึ้น หรือระบบไหลเวียนโลหิตดีขึ้น ฯลฯ

3.4 เพื่อการเผยแพร่เอกลักษณ์ (Unique Diffusion) ดังที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่าการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งมิได้เป็นศิลปะการแสดงประจำชาติไทย เป็นรูปแบบการแสดงที่ได้รับความนิยมมาจากประเทศตะวันตก ซึ่งรูปแบบการแสดงที่ได้รับความนิยมมาย่อมถูกย่อยสลายและปรุงแต่งให้เหมาะสมกับชนชาตินั้น ๆ ถึงแม้ว่าจะมีรากฐานมาจากการแสดงของต่างประเทศ แต่การแข่งขัน

เชียร์ลีดดิ้งในประเทศไทยล้วนมีนาฏยลักษณะของการเคลื่อนไหวร่างกายที่โดดเด่น (ในที่นี้ผู้วิจัย ยกเว้นการพิจารณาถึงกฎเกณฑ์ของการแข่งขัน เนื่องจากกฎเกณฑ์จะมีไว้กำหนดต่อระบบของการแข่งขันให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อันเป็นการยากต่อการทำความเข้าใจและวิเคราะห์ถึงเอกลักษณ์ของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งอย่างแท้จริง)

ประเด็นนี้ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างของการแข่งขันในระดับนานาชาติและระดับโลก เหตุเพราะการแข่งขันในประเทศไทยไม่อาจแสดงข้อแตกต่างของผลการวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจนนัก กล่าวคือนาฏยลักษณะของทีมเชียร์ลีดดิ้งมหาวิทยาลัยกรุงเทพจะมีเทคนิคของการออกแบบท่าเต้นรำและการประกอบท่าชุดในแบบฉบับเฉพาะตัว เห็นได้จากการแข่งขันการเต้นรำประเภทฮิปฮอป (รายการ The ICU World 2009) ที่มีการนำเอาเอกลักษณ์ของศิลปะการต่อสู้ประจำชาติไทย (มวยไทย) มาเป็นแก่นสำคัญในการสร้างสรรค์ท่าเต้นรำ ถือเป็น การนำเอาเอกลักษณ์สำคัญศิลปะการแสดงประจำชาติไทยกับศิลปะการแสดงในแบบของตะวันตกมา ผสมรวมเข้าด้วยกัน อันได้นาฏยศิลป์ชุดใหม่ที่มีนาฏยลักษณะของศิลปะการต่อสู้แบบเอเชีย และขณะเดียวกันก็มีความแข็งแรง พร้อมเพรียงและหนักแน่นในแบบการกีฬาพร้อมด้วย

การเผยแพร่เอกลักษณ์อีกประการหนึ่ง ที่มีความสอดคล้องกับหัวข้อการแลกเปลี่ยน ผลงานการแสดงกับทีมจากต่างประเทศและทีมในประเทศ ในประเด็นนี้จะทำให้เกิดการเผยแพร่ และการแบ่งปันเทคนิคที่นำมาใช้ในการแข่งขัน เทคนิคใดมีความทันสมัยก็จะถูกแบ่งปันและนำมาประยุกต์ใช้ อีกทั้งยังนำเทคนิควิธีที่ได้จากการเผยแพร่เอกลักษณ์ทางการแสดงมาพัฒนาและคิดค้นการเคลื่อนไหวนาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งให้มีความใหม่ มีความทันสมัยและแปลกตาอยู่เสมอ

3.5 เพื่อการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ (Dance Creation) การแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งนับเป็นศาสตร์ทางด้านศิลปะการแสดงรูปแบบหนึ่ง ย่อมต้องมีการพัฒนาต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง นักนาฏยประดิษฐ์หรือนาฏยศิลปินต้องเป็นผู้ทำนุบำรุงและเอาใจใส่ ริเริ่มคิดสรรท่วงท่าใหม่ ๆ ให้ ออกงามเพิ่มพูนอยู่เสมอ เนื่องจากการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งไม่ได้เป็นการแสดงที่มีจารีตตามหลัก ราชสำนักหรือไม่ได้อยู่ในการอุปถัมภ์ของชนชั้นสูงใด ๆ ทำให้การสร้างสรรค์ทำทางตามระบบ นาฏยศิลป์และภาพองค์รวมของการแข่งขันเป็นสิ่งที่นักนาฏยประดิษฐ์หรือนาฏยศิลปินจะกระทำ ได้ง่ายกว่า แต่อย่างน้อยก็ควรคำนึงถึงจารีตประเพณีนิยมของท้องถิ่นที่อาศัยเป็นสำคัญ ขอยก

ตัวอย่างเพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจนและเข้าใจมากยิ่งขึ้น กล่าวคือประเทศไทยมีวัฒนธรรมของการเคลื่อนไหวร่างกายที่อ่อนช้อยสวยงามและมีความสง่างาม ดังจะเห็นได้จากศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ของชาติไทยไม่ว่าจะเป็นการแสดงโขนหรือละครว่า เป็นต้น

จารีตนิยมของนาฏศิลป์ไทยจะเคารพครูอาจารย์ผู้คิดประดิษฐ์การแสดงชุดนั้น ๆ โดยจะมีการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นโดยไม่เปลี่ยนแปลงท่าทางการเคลื่อนไหวและยังคงไว้ถึงความเป็นต้นตำรับอย่างแท้จริง จึงไม่ควรที่จะนำรูปแบบของการแสดงโขนละครมาประยุกต์หรือดัดแปลงท่าทางให้สอดคล้องกับจังหวะเสียงร้องหรือเพลงดนตรีที่เป็นสมัยใหม่ อีกทั้งประเทศไทยมีกลุ่มชนแนวอนุรักษ์นิยมเป็นจำนวนมากที่หวงแหนต่อศิลปะการแสดงโขนละครของไทย ซึ่งในความเห็นส่วนตัวของผู้วิจัยมองว่าศิลปะการแสดงแบบดั้งเดิมที่ทรงคุณค่าและมีความหมายต่อคนส่วนใหญ่ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะนำมาปรับปรุงและลดคุณค่าของผลงาน อันส่งผลให้อนุชนรุ่นหลังไม่อาจทราบและรับรู้ถึงจารีตของนาฏศิลป์อันเป็นมรดกของชาติที่มีความสวยงามสดงดงามเพียงใด

ดังนั้นการสร้างสรรค์นาฏศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งจึงควรที่จะหยิบใช้รูปแบบการเคลื่อนไหวที่สามารถพบเห็นได้ง่าย หากเป็นการหยิบยืมจากจารีตหลักของนาฏศิลป์ชั้นสูงควรต้องคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสม และพิจารณาให้ถี่ถ้วนซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่เช่นนั้นผลงานนาฏยประดิษฐ์ที่คิดค้นขึ้นมาอาจไม่น่าดูชมและอาจส่งผลเสียต่อวงการเชียร์ลีดดิ้ง

ส่วนสำคัญของการวิเคราะห์และศึกษาในประเด็นนี้ ผู้วิจัยมีมุมมองและทัศนคติว่า นักนาฏยประดิษฐ์หรือนาฏศิลป์ของวงการเชียร์ลีดดิ้งในประเทศไทย ล้วนแล้วแต่ให้ความสนใจและให้ความสำคัญต่อศิลปะการแสดงอันเป็นมรดกของชาติ ถึงแม้ว่าจะเป็นการนำมาปรับใช้เพียงส่วนหนึ่งส่วนใดก็ย่อมต้องคิดแล้วคิดอีก และยังมีการสร้างสรรค์ท่าทางและปรับปรุงการเคลื่อนไหวให้เหมาะสมกับลักษณะการแสดงสมัยใหม่ได้เป็นอย่างดี ดังเห็นได้จากในปัจจุบันมีการผสมผสานนาฏศิลป์ไทยร่วมกับศิลปะการเต้นรำตะวันตกมากยิ่งขึ้น จนกลายเป็นรูปแบบหนึ่งของนาฏศิลป์ที่เรียกว่า “นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย (Thai Contemporary Dance)”

3.6 เพื่อการศึกษา (Education) นาฏศิลป์เป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่มีการพัฒนามาอย่างต่อเนื่องควบคู่กับการพัฒนาของมนุษย์ และเกิดเป็นสถาบันหนึ่งในสังคมที่มีบุคคลและหน่วยงานทำหน้าที่ทำนุบำรุงให้เจริญรุ่งเรือง ดังจะเห็นจากปัจจุบันมีหลักสูตรการเรียนการสอนทางด้านนาฏศิลป์และนาฏยประดิษฐ์อยู่ในระบบการศึกษาของประเทศไทย โดยผู้วิจัยขออธิบาย

แบบแบ่งเป็นหัวข้อย่อยเพื่อให้เข้าใจมากขึ้น จำแนกเป็น 3 ประการใหญ่ ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.6.1 นาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งกับส่วนหนึ่งในสถาบันการศึกษา อันเนื่องมาจากเชียร์ลีดดิ้งยังนับว่าเป็นการกีฬาประเภทหนึ่ง ในระบบการเรียนรู้ชั้นมัธยมศึกษาหรือระดับอุดมศึกษาจะเปิดเป็นชุมนุมหรือชมรมให้นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่มีความสามารถและมีความสนใจได้เข้าร่วม เพื่อจัดตั้งเป็นกลุ่มหรือทีมเชียร์ลีดเดอร์ประจำสถาบันการศึกษาขึ้น ทำให้สมาชิกสามารถปฏิบัติกิจกรรมเชียร์ลีดดิ้งพร้อม ๆ กับการเรียนการสอนในวิชาสามัญตามปกติได้

3.6.2 การเรียนการสอนนาฏยศิลป์เห็นควรจำเป็นต้องศึกษาถึงศิลปะการแสดงเชียร์ลีดดิ้ง ที่ผู้วิจัยกล่าวเช่นนี้มิได้มีจุดประสงค์เพื่อให้กำหนดหรือระบุเป็นหนึ่งในวิชาของสาขานาฏยศิลป์แต่อย่างใด หากแต่มีจุดประสงค์เพียงเพื่ออธิบายถึงเรื่องนาฏยศิลป์ว่าเป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับด้านการรำเต้นโดยเฉพาะ ซึ่งหากเป็นการศึกษานาฏยศิลป์ตะวันตกด้วยแล้ว จะต้องศึกษาเฉพาะนาฏยศิลป์ที่เป็นจารีตตามราชสำนักของตะวันตกหรือนาฏยศิลป์ตะวันตกที่ได้รับความนิยมในแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเต้นบัลเลต์หรือการเต้นรำแบบไลริคัลแดนซ์ (Lyrical Dance) ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าในกิจกรรมการเคลื่อนไหวด้านนาฏยศิลป์ของเชียร์ลีดดิ้งมีเอกลักษณ์ที่สำคัญ ควรศึกษาหรือน่าจะต้องเรียนรู้เพื่อให้มีความเข้าใจนาฏยนิยมของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง อันจะนำไปสู่ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งของนาฏยศิลป์ตะวันตกเพิ่มเติมยิ่งขึ้น

3.6.3 นาฏยศิลป์สำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งย่อมต้องอาศัยการค้นคว้าจากรูปแบบการเต้นรำในปัจจุบัน นาฏยศิลป์เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ว่าระบบการเคลื่อนไหวล้วนย่อมมีความละม้ายคล้ายคลึงกันในแต่ละวัฒนธรรม การเคลื่อนไหวของนาฏยศิลป์สกุลหนึ่งอาจเหมือนกับอีกสกุลหนึ่ง แต่ให้ความหมายและอารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไปก็ได้ ดังนั้นการสร้างสรรคท่าเต้นรำสำหรับการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้งจะมีได้จำกัดอยู่ในวงแคบ ๆ ของจารีตนาฏยศิลป์สกุลหนึ่งสกุลใด แต่ย่อมจำเป็นต้องค้นคว้าและศึกษารูปแบบของนาฏยศิลป์ในต่างวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง

นาฏยศิลป์ของเชียร์ลีดดิ้งจากทีมประเทศตะวันตกจะมีระบบการเคลื่อนไหวและนาฏยลักษณะในแบบฉบับของตนเอง และเห็นข้อแตกต่างได้อย่างชัดเจนเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับนาฏยศิลป์ของเชียร์ลีดดิ้งจากประเทศในแถบเอเชีย นักนาฏยประดิษฐ์จำต้องค้นคว้าอย่างลึกซึ้งจนแตกฉานในจารีตของนาฏยศิลป์นั้น ๆ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่การคิดประดิษฐ์ท่าทาง

ตามจังหวะเสียงร้องหรือดนตรีเท่านั้น ซึ่งนั่นจะทำให้นาฏยลักษณะของการแข่งขันเชียร์ลีดดิ้ง ถูกลดค่าและปราศจากความน่าตื่นตาตื่นใจในที่สุด

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยจะขอสรุปถึงประเด็นของนาฏยศิลป์และเจตคติได้ว่า นาฏยศิลป์เป็น ศิลปะแห่งการใช้ร่างกายและจิตใจ เพื่อแสดงออกซึ่งเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยการทำทางปกติหรือจะเป็นแบบการฟ้อนรำ การพูดหรือการขับร้อง มนุษย์พัฒนาการแสดงออกตามธรรมชาติของตน จนกลายมาเป็นนาฏยศิลป์ และให้นาฏยศิลป์ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในสังคมของตน ทั้งเพื่อตนเอง เพื่อสังคม หรือเพื่อสิ่งเร้นลับที่ไม่อาจมองเห็น

ดังนั้นนาฏยศิลป์จึงเป็นเครื่องบ่งชี้เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของสังคมหรือท้องถิ่นนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี เอกลักษณ์ทางนาฏยศิลป์ในสังคมที่ห่างไกลกันอาจคล้ายคลึงกัน ก็เพราะต่างมี สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติด้านวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน หรือในสังคมได้มีการติดต่อซึ่งกันและกัน จนเกิดเป็นการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมของนาฏยศิลป์เกิดขึ้น นาฏยศิลป์เป็นสิ่งที่สามารถสัมผัสได้ ขณะที่มีการแสดงอยู่เท่านั้น นอกนั้นจะอยู่ในระบบของความทรงจำทั้งในนักแสดงและในผู้ชม นอกจากนี้นาฏยศิลป์ล้วนมีบทบาทต่อสังคมที่อยู่รายรอบตัว เมื่อสังคมมีความเปลี่ยนแปลงฉันใด นาฏยศิลป์ก็ย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยฉันนั้น